

BLAKE PIERCE

lovení

STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ - KNIHA Č. 3

Blake Pierce

Lovení

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Lovení / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,

„Mistrovské dílo v žánru thriller a mystery! Autor výtečně rozvíjí psychologickou stránku postav a my tak můžeme chápat jejich myšlenky, sdílet jejich strachy a radovat se z jejich úspěchů. Propracovaná zápleтка vás bude bavit po celou dobu. Díky spoustě zvrátů se od knihy neodtrhnete, dokud neobrátkíte poslední stránku.“
-Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (Navždy pryč) LOVENÍ (Stvoření Riley Paigové — Kniha č. 3) je třetí knihou série psychologických thrillerů od autora bestsellerů Blakea Pierce, jehož bestseller Navždy pryč obdržel více jak 1000 hodnocení s plným počtem hvězdiček. Sériový vrah vraždí ženy pomocí ostnatého drátu a bezradná FBI musí porušit svá pravidla a obrátit se na mladou geniální rekrutku z akademie, Riley Paigovou, aby vyřešila případ. Riley Paigová je ve svých 22 letech přijatá na Akademii FBI, aby podstoupila náročný výcvik. Je odhodlaná na sebe příliš neupozorňovat a spolu s ostatními se plně soustředit na výcvik. To se příliš nepodaří, když si jí osobně vybere její mentor, aby mu pomohla vypátrat sériového vraha, který děsí obyvatele. Riley je šokovaná, jaký zvrácený vrah je schopný použít k vraždě ostnatý drát. Riley už si nemůže dovolit v této hře na kočku a myš udělat další chybu. Její vlastní budoucnost je v ohrožení a možná je vrah mnohem chytřejší než ona. Thriller nabitý strhujícím dějem, který rozbuší vaše srdce, LOVENÍ je třetí knihou nové série, která vám nedá spát. Svě čtenáře vrací o více jak 20 let nazpět — na počátek Rileyiny kariéry — a dokonale doplňuje knihu NAVŽDY PRYČ ze série o Riley Paigové. Kniha č. 4 ze série Stvoření Riley Paigové bude brzy k dostání.

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

Prolog	8
Kapitola první	10
Kapitola druhá	15
Kapitola třetí	17
Kapitola čtvrtá	21
Kapitola pátá	22
Kapitola šestá	26
Kapitola sedmá	28
Kapitola osmá	32
Kapitola devátá	36
Конец ознакомительного фрагмента.	37

Blake Pierce

Lovení

Copyright © 2019 by Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. Až na výjimky povolené U.S. Copyright Act z roku 1976, nesmí být žádná část této publikace kopírována, distribuována nebo sdílena jakoukoli formou a jakýmikoli prostředky, ani uložena v databázi nebo vyhledávacím systému bez předchozího svolení autora. Tato e-kniha je licencována jen pro vaše osobní užití. Tato e-kniha nesmí být prodávána nebo předávána jiným osobám. Pokud chcete tuto knihu sdílet s dalšími lidmi, zakupte si prosím dodatečné kopie pro každého jednotlivce. Pokud čtete tuto knihu a nezakoupili jste ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro vaše užití, vraťte ji prosím a zakupte si vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete práci tohoto autora. Tato kniha je fikce. Všechna jména, osoby, firmy, organizace, místa, události a skutečnosti jsou výsledkem autorovy představivosti nebo jsou použity fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná. Grafika na přebalu Copyright Artem Korionov, použito s licencí Shutterstock.com.

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem RILEY PAGE mysteriózní série bestsellerů, která zahrnuje dvanáct knih (a přibývají další). Blake Pierce je taky autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která pozůstává z osmi knih; mysteriózní série AVERY BLACK, pozůstávající ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE, pozůstávající z pěti knih; mysteriózní série MAKING OF RILEY PAIGE, pozůstávající z dvou knih (a přibývají další); a mysteriózní série KATE WISE, pozůstávající ze dvou knih (a přibývají další).

Zanícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů, Blake ocení zpětnou vazbu, a tak neváhejte, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistěte více a zůstaňte v kontaktu.

KNIHY OD BLAKA PIERCE

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ JESSIE HUNT

DOKONALÁ MANŽELKA (kniha č. 1)

DOKONALÝ BLOK (kniha č. 2)

DOKONALÝ DŮM (kniha č. 3)

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ CHLOE FINE

STÍNY MINULOSTI (kniha č. 1)

MYSTERIÓZNÍ SÉRIE KATE WISE

KDYBY TO VĚDĚLA (kniha č.1)

KDYBY TO VIDĚLA (kniha č.2)

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)

ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

LOVENÍ (kniha č. 3)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)
TOUŽENÍ (kniha č. 3)
VÁBENÍ (kniha č. 4)
PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)
SOUŽENÍ (kniha č. 6)
OPUŠTĚNÁ (kniha č. 7)
CHLADNÁ (kniha č. 8)
SLEDOVANÁ (kniha č. 9)
ZTRACENÁ (kniha č. 10)
POHŘBENÁ (kniha č. 11)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)
JEŠTĚ NEŽ SPATRÍ (kniha č. 2)
JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)
JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)
JEŠTĚ NEŽ MUSÍ (kniha č. 5)
JEŠTĚ NEŽ POCÍTÍ (kniha č. 6)

Prolog

Hope Nelsonová se chystala na noc zavřít obchod a naposledy se po něm rozhlédla. Byla unavená, dnešní pracovní den se táhnul pomalu. Bylo už po půlnoci a ona pracovala od časného rána.

Byla tu sama, protože posledního reptajícího zaměstnance pustila domů o něco dřív. Nikdo nepracoval rád v sobotu pozdě do noci. V pracovní dny obchod zavíral vždy v 17:00, což bylo pro všechny mnohem snesitelnější.

Ne, že by měla zvláštní pochopení pro své pracovníky.

Se svým manželem Masonem obchod vlastnili, a to znamenalo, že tu trávili mnohem více času, než kdokoli jiný – většinu dnů přicházeli první a odcházeli poslední. Pro Hope nebylo žádným tajemstvím, že ji i Masona místní lidé nesnášejí, protože byli z celého městečka Dightonu nejbohatší.

Na oplátku je nesnášela také.

Její osobním mottem bylo:

S penězi přichází zodpovědnost.

Své povinnosti brala vážně, a to samé platilo pro Masona, který zastával funkci starosty města. Nejezdili na dovolené, a dokonce si ani nedopřávali příležitostný den volna. Hope občas připadalo, že ona a Mason jsou jediní, kteří se tu o něco starají.

Jak se tak rozhlížela po dobře uspořádaném obchodě – nástroje, technika, krmiva, osiva a hnojiva – pomyslela si, tak jako už mnohokrát...

Dighton by se bez nás zhroutil během jediného dne.

Vlastně si říkala, že to samé by mohlo platit i pro celý okres.

Občas snila o tom, jak se společně seberou a odjedou pryč, jen aby si dokázali, že je to pravda.

Všichni by si to zasloužili.

S nešťastným povzdechem zhasla světla. Akorát se natahovala k alarmu, aby ho před odchodem zapnula, když skrz prosklené dveře zahlédla postavu. Pod pouliční lampou, na chodníku asi deset metrů daleko, stál muž.

Zdálo se, že ji upřeně pozoruje.

Lekla se jeho zjizvené tváře, která byla posetá droličky – těžko říct, jestli je měl od narození nebo vznikly následkem ošklivého úrazu. Tričko, které měl na sobě, odhalovalo stejně znetvořené ruce i paže

Žít s něčím takovým pro něj musí být těžké, pomyslela si.

Ale proč tam takhle v sobotu pozdě v noci postával? Byl to zákazník? Pokud ano, musel s ním mluvit některý ze zaměstnanců. Po konci otevírací doby už nečekala, že by někoho potkala.

Ale teď tu stál, koukal na ni a usmíval se.

Co chtěl?

Vlastně bylo jedno, co chtěl, ale znamenalo to, že s ním Hope bude muset osobně promluvit. Obtěžovalo ji to. Nebude jednoduché předstírat, že si nevšimla jeho tváře.

Hope, značně znepokojená, naťukala kód od alarmu, vyšla ven a zamkla vchodové dveře. Teplý noční vzduch byl příjemnou změnou po celém dni, který trávila zavřená v obchodě plném nepříjemných pachů, z nichž nejvýraznější byl zápach hnojiva.

Vykročila směrem k muži a s nuceným úsměvem zavolala: „Nezlobte se, ale máme zavřeno.“

Pokřčil rameny, nepřestal se usmívat a u toho si něco neslyšně mumlal.

Hope potlačila povzdech. Chtěla ho poprosit, aby mluvil víc nahlas. Ale přišlo jí nevhodné mu něco přikazovat nebo ho i jen o něco zdvořile požádat. Až nesmyslně se bála, že zraní jeho city.

Jak se k němu blížila, usmíval se stále více. Znovu řekl něco, co nešlo slyšet. Zastavila jen kousek od něj.

„Promiňte, ale je pozdě a máme zavřeno,“ řekla.

Neslyšně něco zamumlal. Zavrtěla hlavou, aby mu dala najevo, že ho neslyší.

Promluvil o něco hlasitěji a tentokrát už zvládla rozpoznat slova.

„S něčím mám problém.“

Hope se zeptala: „S čím?“

Opět něco nesrozumitelného zamumlal.

Možná chce vrátit nějaké zboží, které dnes zakoupil, pomyslela si.

To poslední, co právě chtěla dělat, bylo odemknout znovu obchod, deaktivovat alarm, aby od něj mohla převzít zboží, a vracet mu peníze.

Hope řekla: „Pokud chcete něco vrátit, tak budete bohužel muset přijít zítra.“

Znetvořený muž mumlal: „Ne, ale...“

Pak v tichosti pokrčil rameny a stále se při tom usmíval. Pro Hope bylo těžké dívat se mu do očí. Obtížné bylo dívat se mu i do tváře. Najednou ji napadlo, že on ví, jak je to pro ni těžké.

Podle toho, jak se usmíval, si to možná i vychutnával.

Málem se otřásla při pomýšlení, že si takto užívá rozpaky, ke kterým ostatní přivádí.

Teď už promluvil o něco hlasitěji a srozumitelněji.

„Pojďte se podívat.“

Ukázal na starý pick-up zaparkovaný opodál u chodníku. Otočil se a šel směrem k autu. Hope na chvíli zůstala stát. Nechtělo se jí za ním chodit a říkala si, proč by se tím vůbec měla zabývat.

Ať je to cokoli, do zítra to určitě počká.

Ale nedokázala se přimět k tomu, aby se otočila a odešla.

Už zase ta obava, že k němu bude neslušná.

Šla za ním k zadní části auta. Oddělal plachtu zakrývajíc korbou a uviděla změť rozmotaného ostnatého drátu, který pokrýval celou korbou pick-upu.

Najednou ji ze zadu popadnul a mokrým hadrem jí přikryl nos a ústa.

Hope kopala a snažila se od něj odtáhnout, ale oproti ní byl vyšší a silnější.

Nemohla ani křičet, protože se nedokázala zbavit toho hadru na obličeji. Byl silně nasáklý nechutně nasádlou tekutinou.

Najednou se jí začal zmocňovat zvláštní pocit.

Pocítovala závrať a euforii, jako by si vzala drogy.

Kvůli euforii Hope na pár okamžiků zapomněla, v jakém ohromném nebezpečí se nachází. Zkusila ještě znovu zabojet, ale ruce i nohy měla oslabené, jako by je měla z gumy.

Ať už se jí ten muž snažil provést cokoli, nedokázala se tomu bránit.

Vzdáleně, jako by byla její mysl oddělená od těla, si uvědomovala, že ji ten muž zvedl a hodil mezi změť ostnatého drátu na korbou auta. Nasáklý hadr jí při tom tiskl celou dobu pevně k obličeji, takže se nadýchala omamných výparů.

Hope Nelsonová si jen vzdáleně uvědomovala bodavou bolest po celém těle, když bezvládně dopadla a pomalu ztratila vědomí.

Kapitola první

Riley Sweeneyová připravovala dva rib eye steaky ke grilování a už po několikáté si pomyslela: Dnešní noc musí být výjimečná.

Ona i její snoubenec, Ryan Paige, byli poslední dobou příliš zaneprázdněni na to, aby si užívali čas trávený společně. Veškerý jejich čas a energii spolkla Rileyina náročná stáž u FBI a Ryanovo nové zaměstnání coby čerstvého absolventa na pozici právníka. Dokonce i dnes, v sobotu, pracoval přesčas.

Riley bylo 22 už skoro před dvěma týdny, ale od té doby neměli čas její narozeniny oslavit. Od Ryana dostala jako dárek hezký náhrdelník, ale to bylo všechno – žádná oslava, žádná večeře, žádný dort. Doufala, že dnešní jídlo by jim to mohlo vynahradit.

Kromě toho, dnes byla poslední příležitost, aby si udělali hezký společný večer. Riley včera úspěšně dokončila stáž a zítra zamíří na Akademii FBI v Quanticu ve Virginii. Ryan zůstane zde ve Washingtonu D.C. Ačkoli je od sebe bude dělit jen hodina cesty autem nebo vlakem, oba budou mít spoustu práce. Nebyla si jistá, kdy budou mít s Ryanem další příležitost strávit nějaký čas spolu.

Podle instrukcí v podrobně popsáném receptu okořenila Riley steaky solí, pepřem, sušenou mletou cibulí, mletým hořčičným semínkem, sušeným oreganem a tymiánem. Rozhlédla se po kuchyni a zkontrolovala své dílo. Zeleninový salát s dresinkem měla hotový, žampiony byly nakrájené a připravené na grilování se steakem a dvě brambory se už pekly v troubě. Jako dezert měla v lednici připravený kupovaný cheesecake.

Jídelní stůl pečlivě prostřela a umístila na něj vázu s květinami, které vybrala, když kupovala zeleninu. Láhev cenově přijatelného a chutného červeného vína už čekala na otevření.

Riley se podívala na hodinky. Přibližně touhle dobou by se měl Ryan vracet domů. Doufala, že nebude mít příliš velké zpoždění. Chtěla steaky začít připravovat až poté, co dorazí.

Už ji nenapadlo, co dalšího by měla ještě připravit. Celý den prala prádlo, uklízela jejich malý byt, nakupovala a připravovala jídlo – domácí práce, na které neměla příliš času, od té doby, co se na začátku léta s Ryanem společně sestěhovali. Oproti studiu jí to připadalo jako příjemná změna.

Přesto si nemohla pomoci a pomyslela si: Vypadá takhle život po svatbě?

Když dosáhne svého cíle a stane se agentkou FBI, bude opravdu trávit dny tím, že se bude snažit, aby bylo doma všechno perfektně nachystané, než přijde Ryan z práce? To se jí nezdálo moc pravděpodobné.

Právě teď si Riley tuhle budoucnost neuměla představit – nebo jakoukoli jinou konkrétní podobu budoucnosti.

Svalila se na gauč.

Zavřela oči a dolehla na ni obrovská únava.

Oba potřebujeme dovolenou, pomyslela si.

V nejbližší době to ale na žádnou dovolenou nevypadalo.

Zavíraly se jí oči únavou a skoro začínala podřimovat, když ji vytrhla z klidu vzpomínka...

Šílenec v kostýmu a s make-upem klauna jí svázal nohy a ruce.

U obličeje jí držel zrcadlo.

„Hotovo. Podívej!“ řekl.

Podívala se. Po celém obličeji měla rozetřený make-up a byla také nalíčená jako klaun.

Pak před ní držel jehlu. Věděla, že jestli jí vpraví obsah smrtící injekce do těla, zemře hrůzou...

Riley náhle otevřela oči a celá se třásla.

Jen před pár měsíci o fousek unikla smrti, když ji málem zabil nechvalně proslulý „zabiják klaun“. Traumatické vzpomínky z tohoto děsivého zážitku se jí pořád vracely.

Snažila se vzpomínku zahnat pryč, když v tu chvíli zaslechla kroky na schodišti v přízemní hale. Ryan! Už je doma!

Vyskočila z gauče a ujistila se, že je trouba nastavená na nejvyšší teplotu. Následně zhasla světla a zapálila svíčky, které měla připravené na stole. Nakonec přispěchala ke dveřím a setkala se s Ryanem, který akorát vcházel dovnitř.

Padla mu kolem krku a políbila ho. On jí ale polibek neopětoval a cítila, jak se jeho tělo svésilo vyčerpáním. Viděl komíhající se světlo svíček uvnitř bytu.

„Riley – co se to sakra děje?“ vyhrkl.

Riley byla v mžiku zklamaná.

Odpověděla: „Připravuju něco dobrého k večeři.“

Ryan vešel dovnitř, odložil si aktovku a zhroutil se na gauč.

„Neměla ses namáhat.“ řekl. „Měl jsem strašný den. A nemám moc hlad.“

Riley si vedle něj sedla a začala mu masírovat ramena.

Řekla mu: „Všechno je téměř nachystané. A nemáš hlad ani, když řeknu, že máme rib eye steak?“

„Rib eye?“ překvapeně odvětil Ryan. „Můžeme si to dovolit?“

Jeho otázka ji rozčílila, takže ji raději nechala bez odpovědi. Spravovala společné finance, takže měla za to, že ví moc dobře, co si mohou a nemohou dovolit.

Ryan očividně vycítil Rileyino zklamání.

„Rib eye steaky zní skvěle. Dej mi jen pár minut, abych si umyl ruce,“ dodal.

Ryan vstal a zamířil do koupelny. Riley přispěchala zpět do kuchyně, vyndala brambory z trouby, zatáhla steaky na pánvi a následně dopekla v troubě, aby byly oba středně propečené.

Když servírovala jídlo na stůl, Ryan byl už usazený u stolu. Oběma nalil sklenici vína.

„Děkuju,“ řekl Ryan s lehkým úsměvem. „Jsi hodná.“

Zakrojil do svého steaku a dodal: „Bohužel budu muset ještě dodělat nějakou práci z domu. Udělám to po jídle.“

Silně zklamaná Riley potlačila povzdech. Doufala, že společná večeře bude mít romantičtější zakončení.

Nějakou chvíli jedli v tichosti. Poté si Ryan začal stěžovat, jaký měl den.

„Tahle absolventská pozice – to je v podstatě otročina. Musíme dělat všechnu těžkou dřinu pro naše partnery – řešerše, sepisujeme dokumenty k případům, kontrolujeme, že bude všechno připravené do soudní síně. A trávíme tam víc času než společníci. Je to jako šikana zelenáčů, až na to, že to nikdy nekončí.“

„Zlepší se to,“ povzbudila ho Riley.

Přiměla se zasmát a dodala: „Sám budeš jednou taky partner. A budeš mít tým čerstvých absolventů, kteří si na tebe budou po příchodu domů stěžovat.“

Ryan se nezasmál a Riley mu to nemohla vyčítat. Jen co ten vtip vyslovila nahlas, už jí tak dobrý nepřišel.

Po zbytek večeře si Ryan stěžoval a Riley se nedokázala rozhodnout, jestli si přijde víc ublížená nebo vytočená. Mohl by přinejmenším ocenit úsilí, které musela vynaložit, aby bylo dnes večer vše dokonalé.

A docházelo mu vůbec, jak moc se jejich životy zanedlouho změní?

Když Ryan přestal na chvíli mluvit, Riley se zeptala: „Víš, zítra máme v budově FBI setkání, abychom oslavili ukončení stáže. Půjdeš tam se mnou, že jo?“

„Bohužel to nezvládnou, Riley. Tenhle týden budu muset pracovat všech sedm dní v týdnu.“

Riley skoro zalapala po dechu.

„Ale zítra je přeci neděle,“ řekla.

Ryan pokrčil rameny a odvětil: „No jo, jak jsem říkal – otročina.“

Riley pokračovala: „Vždyť to nebude trvat celý den. Pár lidí bude mít proslov – zástupce ředitele a vedoucí našeho výcviku budou chtít říct pár slov. Pak si dáme občerstvení a...“

Ryan ji přerušil: „Mrzí mě to, Riley.“

„Ale já hned zítra po tomhle setkání vyrazím do Quantica. Kufr si беру rovnou s sebou. Myslela jsem, že bys mě odvezl na nádraží.“

„Nemůžu,“ odpověděl Ryan trochu ostřejším hlasem. „Budeš se tam muset dostat jinak.“

Nějakou chvíli jedli v tichosti.

Riley se snažila pochopit, co se to děje. Proč jí zítra Ryan nemůže doprovodit? Zabralo by mu to jen pár hodin z celého dne. Najednou jí ale začalo docházet, co se děje.

Řekla mu: „Ty nechceš, abych odjela do Quantica, je to tak?“

Ryan podrážděně zasténal.

„Riley, nezačínejme s tím znovu,“ prohlásil.

Riley cítila, jak vzteky rudne.

„No, je to teď anebo nikdy.“

Ryan jí odpověděl: „Rozhodla ses sama. Já to беру jako tvoje konečné rozhodnutí.“

Riley vykulila oči.

„Moje rozhodnutí?“ zeptala se. „Myslela jsem, že to je naše rozhodnutí.“

Ryan si povzdechl: „O tomhle nebudeme diskutovat. Dojíme si večeri, jo?“

Riley seděla a pozorovala ho, jak se dál nimrá v jídle.

Začalo jí to všechno vrtat hlavou.

Má Ryan pravdu?

Byla jsem to já, kdonás k tomuhle dotlačil?

Zpětně si vybavovala, jak probíhaly jejich rozhovory, snažila si vzpomenout, snažila se to vyřešit. Pamatovala si, jak na ni byl Ryan pyšný, když zastavila zabijáka klauna.

„Při nejmenším jedné ženě jsi zachránila život. Tím, že jsi případ vyřešila, jsi nejspíš zachránila i další životy. Možná jsi trochu blázen. Ale hlavně jsi hrdinka.“

Tehdy si myslela, že to je to, co pro ni Ryan chce. Aby se věnovala kariéře v FBI, aby pro něj stále byla hrdinka.

Ale jak teď na tím Riley přemýšlela, nedokázala si vybavit, že by ji v tom přímo podporoval. Nikdy jí neřekl: „Chci, abys šla na akademii. Chci, abys šla za svým snem.“

Riley se několikrát pomalu a dlouze nadechla.

Musíme si o tom promluvit v klidu, pomyslela si.

Nakonec se odhodlala.

„Ryane, co bys chtěl ty? Myslím tím, co bys chtěl pro nás?“

Ryan se na ni podíval a při tom naklonil hlavu do strany.

„Opravdu to chceš vědět?“ zeptal se.

Riley se náhle sevřelo hrdlo.

„Chci to vědět,“ odvětila. „Řekni mi, co chceš?“

Ryanovi se na tváři mihnul výraz plný bolesti. Riley se děsila, co se jí chystá říct.

Nakonec řekl: „Chtěl bych rodinu.“

Pokrčil rameny a snědl další sousto steaků.

Riley cítila lehkou úlevu: „Tu chceš také.“

„Vážně?“ zeptal se jí Ryan.

„Samozřejmě. Vždyť to víš.“

Ryan zavrtěl hlavou: „Nejsem si jistý ani tím, že ty sama víš, co chceš.“

To jí vyrazilo dech. Na okamžik nevěděla, jak na to reagovat.

Nakonec odpověděla: „Ty si myslíš, že nezvládnou skloubit budování kariéry se zakládáním rodiny?“

„Samozřejmě, že zvládneš,“ řekl Ryan. „Pro ženy je to v dnešní době běžné. Chtějí mít vše. Je to náročné a vyžaduje to hodně plánování a obětí, ale jde to zvládnout. A strašně rád bych ti s tím pomohl. Ale...“

Hlas mu zeslábl.

„Ale co?“ zeptala se Riley.

Zhluboka se nadechl a pokračoval: „Něco jiného by bylo, kdyby ses rozhodla pro právnickou kariéru jako já. Nebo kdyby ses chtěla stát doktorkou nebo psychiatrickou. Nebo se věnovat obchodování s nemovitostmi. Nebo začít podnikat. Nebo přednášet na univerzitě. Tomuhle všemu bych dokázal porozumět. Zvládl bych se s tím vypořádat. Ale tahle záležitost s Akademií FBI – budeš 18 týdnů v Quanticu! Jak moc se budeme během té doby vídat? Myslíš, že vztah dokáže přežít na dálku tak dlouho? A kromě toho...“

Zadíval se Riley na chvíli do očí.

Pokračoval: „Od té doby, co jsem tě poznal, tě už dvakrát málem zabili, Riley.“

Riley ztěžka naprázdno polkla.

Jistěže měl pravdu. Naposledy čelila smrti, když se střetla se zabijákem klaunem. A předtím, během posledního semestru na vysoké škole, ji málem zabil sociopat a profesor psychologie v jednom. Ten zatím stále ještě čeká na odsouzení za vraždu dvou spolužaček. Riley obě dívky znala. Jedna z nich byla její nejlepší kamarádka a spolubydlíci.

Riley pomohla případ těchto příšerných vražd vyřešit a kvůli tomu se dostala na letní stáž do FBI. To byl zároveň jeden z hlavních důvodů, proč začala přemýšlet nad kariérou agentky FBI.

Riley se přiškrceným hlasem zeptala: „Chceš, abych se toho vzdala? Chceš, abych zítra neodjela do Quantica?“

Ryan odpověděl: „Na tom, co chci já, nezáleží.“

Riley se musela přemáhat, aby se nerozbrečela.

„Ale ano, záleží, Ryane,“ řekla. „Záleží na tom hodně.“

Ryan se na Riley upřeně zadíval. Zdálo se, že jejich pohled trvá snad věčnost.

Pak řekl: „Asi jo. Asi chci, abys s tím skončila. Vím, že to bylo vzrušující. Zažila sis ohromné dobrodružství. Ale nastal čas, abychom se usadili. Nastal čas, abychom se soustředili na náš společný život.“

Náš společný život! pomyslela si.

Co tím myslíš?

A o čem to vypovídá, že ona neví, co tím myslíš?

Jednu věc věděla jistě...

Nechce, abych odjela do Quantica.

Ryan ještě dodal: „Podívej, tady v DC můžeš najít uplatnění ve spoustě zaměstnání. A máš ještě spoustu času rozmyslet si, co chceš skutečně dělat. Zatím nezáleží na tom, abys vydělávala hodně peněz. Z toho, co vydělávám já, sice nezbohatneme, ale vystačíme si a časem budu vydělávat víc.“

Ryan pokračoval v jídle a působil, jako by se mu ulevilo, jako by právě teď všechno vyřešili.

Ale vyřešili vůbec něco? Riley celé léto snila o Akademii FBI. Nedokázala si představit, že se toho snu teď na místě vzdá.

Ne, říkala si. To prostě nejde.

Najednou cítila, jak v ní vztek bublá a roste.

Se zřejmým napětím v hlase mu řekla: „Mrzí mě, že to tak cítíš. Ale já nezměním názor. Zítra odjíždím do Quantica.“

Ryan na ni zíral, jako by nevěřil vlastním uším.

Riley vstala od stolu a dodala: „Užij si zbytek večere. V lednici je připravený cheesecake. Já už jsem unavená. Vysprchuju se a jdu spát.“

Než stihl Ryan odpovědět, Riley už odkráčela do koupelny. Po pár minutách breku si užila dlouhou horkou sprchu. Z koupelny vylezla v bačkorách a županu a spatřila Ryana, jak sedí v kuchyni. Jídelní stůl už sklidil a pracoval na počítači, od kterého ani nezvedl oči.

Riley odešla do ložnice, zalezla do postele a začala znovu brečet.

Mezitím, co si otírala oči a smrkala, tak pořád přemítala...

Proč mám takový vztek?

Plete se Ryan?

Je něco z toho jeho chyba?

Myšlenky se jí v hlavě chaoticky prolínaly, že nedokázala žádnou z nich promyslet důsledně. Do mysli se jí vplížila otřesná vzpomínka – vzbudila se s nesnesitelnou bolestí v břiše a celá postel byla od krve.

Potrat.

Nutilo ji to přemýšlet – byl tohle jeden z důvodů, proč Ryan nechtěl, aby pracovala pro FBI? V době, kdy se to stalo, byla pod velkým stresem kvůli případu zabijáka klauna. Lékařka v nemocnici ji nicméně ujistila, že potrat nebyl způsobený stresem.

Místo toho jí vysvětlila, že příčinou potratu byly „abnormality chromozomů“.

Jak teď nad tím Riley přemýšlela, vyvolávalo v ní to slovo obavy.

Abnormality.

Říkala si, jestli není někde hluboko uvnitř ní něco nenormálního.

Je vůbec schopná udržet si trvalý vztah nebo dokonce založit rodinu?

Když už pomalu klimbala, věděla s jistotou jen jednu věc.

Zítra jedu do Quantica.

Usnula ještě před tím, než stihla promyslet, co se stane potom.

Kapitola druhá

Lehké zasténání ženy ho potěšilo. Věděl, že už se probírá k vědomí. Přesně tak. Všiml si, že už trochu pootevřela oči.

Ležela na boku na hrubě otesaném dřevěném stole v malé místnosti se špinavou podlahou, zdmi z tvárnice a nízkým trámovým stropem. Byla schoulená a pevně svázaná lepicí páskou. Nohy měla zcela skrčené a pevně přivázané k hrudníku a rukama si objímala holeně. Do strany nakloněnou hlavu měla položenou na kolenou.

Připomínala mu obrázky lidských plodů, které viděl. A také mu připomínala embrya, která občas našel v čerstvých vejcích od slepic, které choval. Svázaná žena vypadala tak slabě a nevinně, pohled na ni ho téměř dojímal.

Nejvíce mu samozřejmě připomínala jinou ženu – pokud si dobře pamatoval, jmenovala se Alice. Nejprve si myslel, že Alice bude jediná, které způsobí něco takového. Jenže čas s ní si tak užil... a v životě nemá příliš mnoho požitků... nemohl jen tak přestat.

„To bolí,“ zamumlala žena jakoby ze spaní. „Proč to bolí?“

Věděl, že bolest způsobilo množství ostnatého drátu, na kterém ležela. Krev už kapala na povrch stolu a na neošetřeném dřevu, tak zůstanou další skvrny. Ale na tom nezáleží. Ten stůl byl starší než on sám a nikdo další ho nikdy neuvidí.

Sám byl také zraněný a tekla mu krev. Poranil se o ostnatý drát v autě, do kterého se ji snažil dostat. Dostat ji do auta bylo těžší, než předpokládal, protože se bránila a to s mnohem větším nasazením než ta druhá.

Než začal účinkovat po domácímu vyrobený chloroform, tak se zmítala a snažila se mu vykroutit. Ale postupně její úsilí ochabovalo, a nakonec si ji zcela podmanil.

Beztak mu poranění způsobené ostny drátu nevadilo. Tyhle rány se hojí poměrně rychle, s tím měl už vlastní nepěkné zkušenosti. Horší je, že po sobě nechávají ošklivé jizvy.

Sklonil se a podíval se jí zblízka do tváře.

Oči měla skoro až nepřirozeně vytřeštěné. Duhovky se jí míhaly sem a tam, jak se marně snažila snést pohled na něj.

Ani teď se na mě nezvládne podívat, uvědomil si.

Všichni se k němu všude chovali stejně. Nedával jim za vinu, že předstírají, že je neviditelný, nebo že vůbec neexistuje. Občas se také podíval do zrcadla a představoval si, že se umí zneviditelnit.

Najednou žena opět zamumlala...

„To bolí.“

Byl si jistý, že kromě ran po těle ji také silně bolí hlava z obrovské dávky doma vyrobeného chloroformu. Když ho poprvé vyráběl, sám málem odpadl a ještě několik dní poté ho třeštila hlava. Přípravek ale fungoval skvěle, a tak ho dál používal.

Teď už byl připravený na další krok. Na sobě měl tlusté pracovní rukavice a silnou prošívanou bundu. Nemá v plánu se znovu poranit, až bude dokončovat své dílo.

Jako první potřeboval štípací kleště, aby se popasoval s připravenou hromadou ostnatého drátu. Následně z hromady vytáhl kus drátu a pevně ho obtočil ženě kolem těla a konce zahrnul tak, aby vytvořily provizorní uzel a drát se nikam neposunul.

Žena silně zanaříkala a snažila se vykroutit ze sevření pásky. Dosáhla ovšem jediného – ostny jí potrhaly kůži a oblečení.

Pracoval dál a řekl: „Nemusíš být potichu. Klidně křič, jestli chceš – jestli ti to pomůže.“

Rozhodně se nebál, že by ji mohl někdo slyšet.

Naříkala hlasitěji a vypadalo to, že se snaží křičet, ale hlas měla slabý.

Potichu se zasmál. Věděl, že takhle svázaná – s nohama u hrudníku – se nemůže nadechnout natolik, aby mohla pořádně zakřičet.

Omotal kolem ní další kus ostnatého drátu a pevně ho utáhl. Vychutnával si pohled na to, jak z každé rány, kde se jí ostny přes oblečení zapíchny do masa, kape krev, prosakuje oblečením a nechává na něm větší skvrny, než jsou samotné rány.

Kousek po kousku kolem ní dál omotával ostnatý drát, dokud nebyla celá ovázaná jako obrovský ostnatý kokon, který už ani vzdáleně nepřipomínal člověka. Kokon vydával různé zvuky – kvílel, skučel, lapal po dechu, naříkal a sténal. Sem tam krev vytékala, sem tam kapala, až byl nakonec celý stůl nasáklý krví.

Nakonec poodstoupil, aby mohl obdivovat své vlastnoruční dílo.

Zhasl stropní světlo, které mu svítilo nad hlavou, vyšel ven do tmy a zavřel za sebou těžké dřevěné dveře.

Obloha byla jasná a posetá hvězdami. Jediné, co rušilo naprosté ticho noci, byl cvrkot cvrčků.

Dlouze a pomalu se nadechl čerstvého vzduchu.

Dnešní noc mu připadala obzvláště krásná.

Kapitola třetí

Riley se akorát rovnala do řady s ostatními stážisty, aby se vyfotili na společnou oficiální závěrečnou fotografii, když zaslechla, jak se otevřely dveře od recepce.

Srdce jí poskočilo a plná očekávání se otočila, aby se podívala, kdo přišel.

Ale byl to jen Hoke Gilmer, vedoucí výcviku z programu pro stážisty, který se na chvíli vzdálil a teď se vracel zpět.

Riley potlačila povzdechnutí. Dopředu věděla, že tu dnes nebude agent Crivaro. Včera jí gratuloval k dokončení stáže a řekl, že se chce vrátit zpět do Quantica. Zřejmě neměl žádnou zálibu v ceremoniích a oficialitách.

Její tajným přáním bylo, že se tu Ryan z čista jasna objeví, aby s ní oslavil úspěšné dokončení letního programu.

Ve skutečnosti samozřejmě nepředpokládala, že by se to opravdu stalo.

Nemohla si pomoci, ale i s vědomím tohoto si představovala, jak Ryan změní názor, na poslední chvíli přijede, omluví se za svoje odtažitě chování včera v noci a konečně nahlas vysloví, co chtěla slyšet.

„Chci, abys jela studovat na akademii. Chci, abys následovala své sny.“

Ale to se samozřejmě nestane.

A čím dřív se zbavím téhle představy, tím líp.

Stážisti se na focení zformovali do tří řad – jedna řada seděla za dlouhým stolem a dvě řady stály za nimi. Stážisti se seřadili podle abecedy, takže Riley stála v zadní řadě mezi dalšími dvěma stážisty, jejichž příjmení začínalo na S – Naomi Strongová a Rhys Seely.

Ani jednoho z nich neznala příliš dobře.

To by ovšem mohla říct i téměř o všech ostatních stážistech. Už od prvního dne 10 týdenního programu pro stážisty cítila, že mezi ostatní nezapadá. Jediný student, se kterým se za celou dobu sblížila, byl John Welch, od kterého ji dělilo několik studentů nalevo od ní.

John jí hned první den vysvětlil, proč se po ní ostatní tak podivně dívají a šeptají si v její blízkosti.

„Skoro všichni vědí, kdo jsi. Asi by se dalo říct, že tvoje pověst tě předchází.“

Konec konců, ze všech stážistů byla jediná, která už za sebou měla zkušenost z terénu.

Riley potlačila další povzdech, když si tahle slova vybavila.

„Zkušenost z terénu.“

Případalo jí divné uvažovat o událostech, které se staly na univerzitě, jako o „zkušenostech z terénu“. Spíš by se hodil výraz noční můra. Nikdy se jí nepodaří zbavit se vzpomínky na své blízké kamarádky, jak leží s prořízlými hrdly ve svých ložnicích a vše je nasáklé krví.

To poslední, o čem tehdy uvažovala, byl výcvik u FBI. Nebyla to její volba, že se připletla k případu a pomohla ho vyřešit, a kvůli tomu ji tady skoro všichni už od prvního dne znali.

A když už byl program v plném proudu a ostatní studenti se učili o počítačích a forenzních vědách a dalších zdaleka ne tak vzrušujících věcech, Riley vystopovala zabijáka klauna. Oba tyto případy pro ni byly traumatizující a uvedly ji do smrtelného nebezpečí.

Tento „náskok“ v podobě „zkušeností z terénu“ jí sotva přidal v očích ostatních stážistů na oblíbenosti. Celou dobu bylo zřejmé, že je to popuzuje.

Někteří jí teď zase záviděli, že pokračuje dále na akademii.

Kdyby tak věděli, co mám za sebou, pomyslela si.

To už by jí nejspíš nezáviděli.

Vzpomínka na její dvě kamarádky, které byly zavražděny v Lantonu, ji naplňovala děsem a jejich smrt si dávala za vinu. Přála by si, aby mohla vrátit čas zpátky a zabránit tomu. Obě kamarádky

by byly stále naživu a její život by teď vypadal naprosto odlišně. Měla by diplom z psychologie, chodila do nějaké nezáživné práce a neměla by ani trochu jasno v tom, jak naložit se zbytkem svého života.

A Ryan by se mnou byl naprosto dokonale šťastný.

Ale ona by nejspíš šťastná nebyla. Dokud se jí neotevřela možnost služby u FBI, tak ji představa žádné jiné kariéry tak nenadchla. Ačkoli měla pocit, že tato životní dráha si spíš vybrala ji, než že by tomu bylo naopak.

Když už všichni stážisti správně pózovali ve třech řadách, Hoke Gilmer prohodil vtip, aby všechny rozesmál a fotograf je přitom vyfotil. Riley neměla náladu na vtipy, takže v ní to smích nevyvolalo. Byla si jistá, že na fotografii bude mít nucený a neupřímný úsměv.

Také si nebyla příliš jistá kalhotovým kostýmek, který měla na sobě a který koupila před pár měsíci v dobročinném bazaru. Většina ostatních stážistů pocházela z bohatších poměrů a měla na sobě o dost lepší oblečení. Na právě pořízenou fotografii tak vůbec nebyla zvědavá.

Skupinka se rozpadla, jak se všichni začali přemisťovat k jinému stolu uprostřed místnosti, kde bylo přichystané občerstvení. Každý byl obklopený hloučkem kamarádů a Riley se opět cítila osamocená.

Všimla si Natalie Embry, jak je zavěšená do Rollina Sloana, stážisty, který míří rovnou na dobře placenou pozici jako data analytik do velké pobočky na Středozápadě.

Po svém boku najednou uslyšela hlas: „No, Natalie určitě dostala to, pro co si sem přišla, že jo?“

Riley se otočila a zjistila, že vedle ní stojí John Welch.

Usmála se a řekla: „Ale no tak, John, nebuď cynik.“

John pokrčil rameny a odvětil: „Myslíš, že se pletu?“

Riley se znovu otočila na Natalii, která se zrovna chlubila svým zasnubním prstenem.

„Ne, nepleteš,“ odpověděla Riley Johnovi.

Od té doby, co Rollin požádal Natalii před pár dny o ruku, ukazovala Natalie každému na setkání zasnubní prsten. Do vztahu skočili po hlavě – ještě před letním programem se s Rollinem vůbec neznali.

John si povzdechl s předstíraným soucitem.

„Chudák Rollin,“ řekl. „Ale bylo to o fous.“

Riley vyprskla smíchy. Věděla přesně, na co John naráží. Od prvního dne programu, byla Natalie na lovu perspektivního snoubence. V hledáčku měla i Johna, ale ten jí dal najevo, že o ni nemá zájem.

Riley uvažovala, jestli vůbec Natalii zajímal program sám o sobě. Přeci jen byla dost chytrá i nadaná na to, aby byla přijatá na tuto prestižní stáž.

Nejspíš ne, odtušila.

Natalie se na tuto stáž přihlásila ze stejného důvodu, z jakého studovaly některé Rileyiny kamarádky na univerzitě – aby si našly úspěšného manžela.

Riley si zkoušela představit, jaký by byl život, kdyby měla stejné priority jako Natalie. Všechno by bylo jednodušší, důležitá rozhodnutí by byla zcela jasná.

Najít si muže, nastěhovat se do hezkého domu, pořídit si několik dětí...

Riley si nemohla pomoci, ale přinejmenším tuhle jistotu Natalii záviděla.

Nicméně Riley věděla, že takovýto život by ji unudil k smrti – a to byl přesně ten důvod, proč jim to teď s Ryanem neklape.

John řekl: „Předpokládám, že až to tu skončí, tak jedeš rovnou do Quantica.“

„Jo. Ty asi taky, vid’?“ odpověděla Riley.

John přikývl. Bylo to vzrušující, že ona a John jsou mezi tou hrstkou studentů, kteří pokračují na akademii.

Většina ostatních se mohla těšit na jiné možnosti. Někteří z nich se vrátí na své školy, aby absolvovali obory, ve kterých se teď v létě zhlédli. Další nastoupí rovnou na pracovní pozice v laboratořích nebo kancelářích přímo zde v budově Hoover nebo v pobočkách v jiných městech.

Mohli tak odstartovat kariéru jako počítačová experti, data analytici, technici – zaměstnání s jistou osmihodinovou pracovní dobou, které nevedlo k ohrožení života.

Zaměstnání, které by se zamlouvalo Ryanovi, posteskla si Riley.

Riley se málem Johna zeptala, jak má v plánu dostat se do Quantica. Ale ono nebylo těžké uhodnout, jak bude cestovat – pojedje svým drahým autem. Na okamžik ji napadlo, že se ho zeptá, jestli může jet s ním. Konec konců by jí to ušetřilo peníze za taxi i vlak.

Nedokázala se ale zeptat. Nechtěla mu přiznat, že ji Ryan ani neodveze na nádraží. John je dost všímavý na to, aby odtušil, že jim to s Ryanem neklape. A ona by byla raději, kdyby to nevěděl – alespoň prozatím.

S Johnem si dál povídali a Rileyině pozornosti nemohlo (už opět) uniknout to, jak je John atraktivní – atletická postava, mužný vzhled, krátké kudrnaté vlasy a milý úsměv.

Pocházel z bohaté rodiny a byl oblečený v drahém obleku. Riley mu jeho bohatství a privilegia nezazlívala. Oba jeho rodiče byli vyhlášení právníci v DC, kteří byli značně zapleteni i do politiky, a Riley obdivovala, že si John vybral skromnější život, ve kterém se chce věnovat prosazování práva.

Byl to hodný kluk se spoustou ideálů a měla ho moc ráda. Společně se snažili rozlousknout případ zabijáka klauna, tím, že s ním potají komunikovali v hádankách, aby ho vylákali ze svého úkrytu.

Jak tak vedle sebe stáli a Riley si užívala společný rozhovor a jeho úsměv, přistihla se, jak přemýšlí, jak se jejich přátelství prohloubí na akademii.

Spoustu času budou určitě trávit spolu.

A budu daleko od Ryana...

Dala si pozor, aby už příliš nepouštěla uzdu své představivosti. Problémy, které mají s Ryanem, jsou určitě jen dočasné. Možná jen potřebují nějakou dobu strávit odděleně, aby si připomněli, proč se do sebe zamilovali.

Stážisté konečně dojedli občerstvení a začali odcházet. John na Riley při odchodu zamával a ona mu zamávání oplatila. Natalie stále visela na Rollinovi a celou cestu ke dveřím ještě všem kolem sebe ukazovala prsten.

Riley se rozloučila s Hokem Gilmerem, vedoucím výcviku a zástupkyní ředitele Marion Conorovou. Oba měli dnes svůj proslov, aby pogratulovali celé skupině. Pak Riley opustila recepci a šla do šatny, kde měla uschovaný kufr.

V prázdné šatně byla úplně sama. Posmutněle se kolem sebe rozhlédla. Tady se všichni stážisté během léta potkávali. Dnes tu stojí nejspíš naposledy.

Bude jí program chybět? Nebyla si jistá. Naučila se toho hodně a díky stáži získala spoustu zkušeností. Jednou věcí si ale jistá byla. A to tím, že nastal čas posunout se dál.

Tak proč jsem tak smutná? divila se.

Rychle si domyslela, že je to tím, jak to zůstalo mezi ní a Ryanem nedořešené. Vybavilo se jí, co nehezkeho mu včera v noci řekla, než se odebrala do ložnice.

„Užij si zbytek večere. V lednici je připravený cheesecake. Já už jsem unavená. Jdu do sprchy a pak spát.“

Od té doby spolu nemluvili. Ryan vstal a odešel do práce, ještě před tím, než se Riley vůbec probudila.

Přála si, aby s ním takhle nemluvila. Ale dal jí snad na výběr? Neprojevil ani trochu pochopení pro její pocity – pro její naděje a sny.

Zásnubní prsten jí na ruce nějak podivně ztěžknul. Natáhla ruku před sebe a zahleděla se na prsteníček. Skromný, ale krásný drahokam se blýskal ve světle stropních zářivek a Riley si vzpomněla na ten krásný okamžik, když ji Ryan nesměle požádal o ruku.

Zdálo se, že je to už věčnost.

A po tomto ošklivém rozloučení si Riley říkala, jestli vůbec ještě zasnoubení platí. Skončil tak jejich vztah? Znamenalo to rozchod, i když to ani jeden neřekl nahlas? Bylo na čase opustit Ryana a

posunout se dál, stejně jako se posouvala i ve všech ostatních oblastech? A byl Ryan také připravený posunout se dál?

Na okamžik si zahrávala s myšlenkou nepřivolat si taxi a zmeškat vlak do Quantica – alespoň ten dnešní. Třeba by to nebyl takový problém dorazit o den později a zmeškat pár přednášek. Možná by měla počkat, až se Ryan vrátí z práce a ještě jednou si s ním promluvit. Možná by to mohli dát všechno do pořádku.

Ale pak ji napadlo...

Jestli se teď vrátím domů, možná už nikdy neodjedu do Quantica.

Při téhle představě se zachvěla.

Měla takové tušení, že na ni v Quanticu čeká něco osudového a neodvažovala se to propásnout.

Teď nebo nikdy, pomyslela si.

Popadla kufr, zamířila ven z budovy, odchytila si taxi a nechala se odvézt na nádraží.

Kapitola čtvrtá

Guy Dafoe rozhodně nebyl žádné ranní ptáče. V posledních pár dnech ale dřel, co mu síly stačily, aby se postaral o svůj vlastní dobytek. Bylotopro něj mnohem snazší než, když se staral o stáda ostatních. Ranní rutina se nyní skutečně vyplácela.

Slunce vycházelo a on věděl, že ho dneska čeká krásný den. Miloval vůni pole a zvuk, který vydával dobytek.

Léta pracoval na větších rančích a staral se o větší stáda. Ale tohle byl jeho vlastní pozemek a jeho vlastní zvířata. Svým zvířatům dopřával kvalitní potravu, nesnažil se je uměle vykrmit a nedopoval je hormony. Považoval to za zbytečné plýtvání zdroji a zvířata pak neměla kvalitní život. Cítil, že tak, jak to dělá nyní, je to správně.

Veškeré své úspory investoval do této farmy, koupil pár kusů dobytka a začal hospodařit. Věděl, že je to riskantní počín, ale věřil, že v prodeji travou krmeného hovězího je budoucnost. Tato oblast trhu byla na vzestupu.

Roční telata byla shromážděná v ohradě kolem stodoly. Zavřel je do ohrady včera večer, aby zkontroloval, jestli jsou zdravá a správně se vyvíjí. Pozorovala ho a tiše bučela, jako by na něj čekala.

Na své malé stádo černého anguského skotu byl pyšný a občas musel odolávat pokušení vytvořit si k nim vztah jako k domácím mazlíčkům. Byla to totiž zvířata chovaná na jídlo. Vytvořit si k nim citové pouto by nebyl příliš dobrý nápad.

Dneska chtěl telata vyhnat na pastvinu podél cesty. Do teď se pásla na louce, na které toho už moc nezbyvalo, a na pastvině dole u cesty rostla spousta travin a píce vhodných ke spasení.

Hned jak otevřel vrata ohrady dokořán, všiml si něčeho divného na vzdáleném konci pastviny. Vypadalo to jako nějaký spletenec nebo změť umístěná kousek od cesty.

Nahlas zabručel: „Ať je to, co je to, nebude to nic dobrého.“

Proklouzl vraty, zase je za sebou zavřel a telata nechal na svém místě. Nechtěl dobytek nahnat na pastvinu, dokud nezjistí, co je to za divnou věc.

Jak krácel přes pole, byl ještě zmatenější. Zdálo se mu, že na plotě je pověšený obrovský balík ostnatého drátu. Vypadla snad někomu role drátu z nákladního auta a zůstalo to tu zavěšené?

Ale jak se k tomu blížil, bylo vidět, že to není role nového drátu. Byl to spletenec starého drátu, který se točil ve všech směrech.

To nedávalo smysl.

Když došel k spletnici a pořádně se zadíval, zjistil, že něco uvnitř je.

Naklonil se nad to, zaostřil pohled dovnitř a najednou mu přeběhl mráz po zádech.

„Zatraceně!“ vykřikl a odskočil dozadu.

Třeba se mu to jen zdálo. Přinutil se znovu se podívat.

Bylo to tam – ženská tvář, bledá a poraněná, zkroucená v agónii.

Popadl drát, aby ho z ní odmotal, ale vzápětí přestal.

Je to zbytečné, došlo mu. Je mrtvá.

Dovrávorl k sloupku plotu a opřel se o něj a začal se dávit.

Seber se, řekl sám sobě.

Musí ihned zavolat policii.

Odpotácel se pryč a rozeběhl se k domu.

Kapitola pátá

Zvláštní agent Jake Crivaro seděl vzpřímeně ve svém křesle v kanceláři, když v tom mu zazvonil telefon.

V Quanticu byl až příliš velký klid, od té doby co se včera vrátil.

Jeho intuice mu říkala...

Nový případ.

Přesně jak čekal, po zvednutí telefonu se ve sluchátku ozval zvukný hlas zvláštního agenta pověřeného vedením Erika Lehla.

„Crivaro, potřebuju vás, přijďte hned ke mně do kanceláře.“

„Hned jsem u vás, pane,“ odpověděl Crivaro.

Zavěsil telefon a popadl svou cestovní tašku, kterou měl vždy přichystanou. Agent Lehl byl ještě víc úsečný než běžně, takže se určitě jednalo o něco naléhavého. Crivaro počítal s variantou, že bude muset narychlo odcestovat – možná i do hodiny.

Pospíchal chodbou a všiml si, že mu srdce bije o něco rychleji než normálně. Užíval si ten pocit. Po deseti týdnech, kdy působil jako mentor v programu FBI, to byl vítaný návrat k běžnému životu.

Během prvních pár dní letního programu musel vyřešit vraždu – případ nechvalně proslulého zabijáka klauna. Poté už si zvykl na poněkud všední práci spočívající v mentorování jedné ze stážistek – talentované Riley Sweeneyové, se kterou sice nebylo jednoduché pořízení, ale zato ho překvapila svými schopnostmi a pomohla mu vyřešit případ.

Přesto program na jeho vkus ubíhal poněkud pomalu. Nebyl zvyklý trávit tolik času mimo terén.

Jake vstoupil k Lehlovi do kanceláře a muž vytáhlé postavy okamžitě vstal ze svého křesla, aby ho pozdravil. Erik Lehl byl tak vysoký, že všude vytvářel dojem, že je mu prostor příliš těsný. Mezi agenty se o něm povídalo, že vypadá, jako by chodil na chůdách. Na Jakea spíš působil, jako by byl sestavený z chůd – podivně poskládané trámy různé délky, které při pohybu nebyly nikdy perfektně zkoordinované. Ale jednalo se o špičkového agenta, který si zasloužil vysoké postavení v oddělení behaviorální analýzy u FBI.

„Nedělejte si tu moc pohodlí, Crivaro,“ poznamenal Lehl. „Ihned odjíždíte.“

Jake poslechl a zůstal stát.

Lehl se podíval na desky z hnědého papíru, které držel v ruce, a zachmuřeně si povzdechl. Jake si už dávno povšiml, že Lehl má sklony brát každý případ s extrémní vážností – i v osobní rovině, jako by ho každý obludný zločin přímo urážel.

Není zas tak překvapivé, že si Jake nepamatoval, že by někdy Lehla zastihl v dobré náladě.

Přeci jen...

Chytání zrůd máme v popisu práce.

Jake věděl, že pokud by se nejednalo o obzvlášť hrozný případ, Lehl by mu ho nepřiděloval. Jake by se dal považovat za odborníka na případy, které překračovaly hranice lidské představitosti.

Lehl podal Jakeovi hnědé desky a dodal: „Skutečně odporná záležitost v Západní Virginii. Podívejte se na to.“

Jake otevřel desky a spatřil černobílou fotografii, která zachycovala divný balík, ovázaný lepicí páskou a ostnatým drátem. Balík visel na plotovém sloupku. Jakeovi chvilku trvalo, než mu došlo, že ten balík má tvář a ruce – že ve skutečnosti je to člověk a to očividně mrtvý člověk.

Jake se zhluboka nadechl.

Dokonce i pro něj to byl otřesný pohled.

„Fotografie byla pořízená asi před necelým měsícem. Alice Gibsonová pracovala v salónu krásy a její tělo bylo nalezeno ovázané ostnatým drátem a zavěšené na plotovém sloupku u vesnické cesty poblíž Hylandu v Západní Virginii,“ vysvětlil Lehl.

„Dost odporná věc,“ řekl Jake. „Jak si vede místní policie?“

„Mají ve vazbě podezřelého,“ odpověděl Lehl.

Jake překvapeně vykulil oči.

„Proč se tedy případ dostal k FBI?“

Lehl odpověděl: „Akorát nám volal šéf policie v Dightonu, města poblíž Hylandu. Dnes ráno bylo nalezeno stejně svázané tělo, které bylo pověšeno na plotovém sloupku u cesty za městem.“

Jakeovi to začínalo docházet. Pobyt v cele v době druhé vraždy dával podezřelému dost dobré alibi. A najednou se zdálo, že mají co do činění se sériovým vrahem.

Lehl pokračoval: „Vydal jsem rozkaz, aby nechali místo činu nedotčené. Musíte se tam tedy dostat co nejrychleji. Autem by to přes hory trvalo čtyři hodiny, takže na vás čeká helikoptéra na vzletové dráze.“

Jake už se otáčel k odchodu, když Lehl dodal: „Chcete, abych k vám přidělil kolegu?“

Jake se otočil a podíval se na Lehla. Tuto otázku jaksi nečekal.

„Nepotřebuju partnera,“ odvětil Jake. „Ale budu potřebovat forenzní tým. Policie z venkova v Západní Virginii nebude umět řádně zajistit důkazy z místa činu.“

Lehl přikývl: „Hned vám dám dohromady tým. Poletí s vámi.“

Jake už procházel dveřmi, když Lehl dodal: „Agente Crivaro, dříve nebo později budete potřebovat nového kolegu.“

Jake neochotně pokrčil rameny a řekl: „Když myslíte, pane.“

V Lehlově hlase byl slyšet náznak zavrčení: „Ano, myslím. Je na čase, abyste se naučil vycházet s ostatními.“

Jake se na něj překvapeně podíval. Nebylo obvyklé, aby měl stručně se vyjadřující Erik Lehl uštěpačné poznámky.

Nejspíš to myslí vážně, pomyslel si Jake.

Jake beze slova opustil kancelář. Rázným krokem procházel budovou a přemýšlel nad tím, jak mu Lehl řekl, že mu přidělí nového kolegu. O Jakeovi se všeobecně vědělo, že s ním v terénu není lehké vyjít. Měl ale za to, že nedával nikomu bezdůvodně zabrat, pokud si to nezasloužili.

Jeho poslední parťák, Gus Bollinger, si to rozhodně zasloužil. Byl propuštěn za to, že znehodnotil otisky prstů na zásadním důkazu v případě takzvaného „Zápalkového vraha“. Následkem toho zůstal případ otevřený – a máloco nesnášel Jake víc než nedořešené případy.

Na případu zabijáka klauna pracoval Jake s agentem z DC, Markem McCunem. McCune nebyl tak neschopný jako Bollinger, ale hloupé chyby dělal zrovna tak a na Jakeův vkus měl o sobě příliš vysoké mínění. Jake byl rád, že jejich partnerství trvalo jen po dobu jednoho případu a že McCune zůstal v DC.

Vstoupil na betonovou plochu, kde čekala helikoptéra, a v mysli mu vytanulo jméno někoho dalšího, s kým nedávno pracoval.

Riley Sweeneyová.

Ohromila ho už jako studentka psychologie, která mu pomohla vyřešit případ série vražd na univerzitě v Lantonu. Když zakončila studium, zatahal za správné nitky a za cenu toho, že si rozzlobil několik kolegů, ji dostal do prestižního programu pro stážisty. Navzdory svému přesvědčení ji zapojil do případu zabijáka klauna.

Z části odvedla vážně skvělou práci. A taky se dopustila několika opravdu nehorázných chyb. Poslouchat rozkazy jí moc nešlo, v tom se měla ještě hodně co učit. Ale znal jen hrstku zkušených agentů s takto silně rozvinutou intuicí.

Sám byl jedním z oné hrstky.

Jake se akorát sehnul před rotujícími lopatkami vrtule, aby nastoupil do helikoptéry, když si všiml čtyřčlenného forenzního týmu, jak přebíhá přes betonovou plochu k vrtulníku. Vrtulník čekal, než všichni z forenzního týmu nastoupili, a pak vzlétl do vzduchu.

Byla to hloupost myslet právě teď na Riley Sweeneyovou. Základna v Quanticu byla obrovská, takže i když bude na Akademii FBI, je nepravděpodobné, že by se jejich cesty opět zkřížily.

Jake otevřel desky a začal pročitat policejní zprávu.

* * *

Jakmile vrtulník překonal vrcholky Appalačského pohoří, ocitl se nad zvládnutými loukami. Louky se zdály být poseté černými tečkami. To byl dojem, který z výšky vytvářel černý anguský skot pasoucí se na loukách. Vrtulník začal přistávat a Jake viděl, jak policejní auta blokují šterkovou cestu, aby se přihlížející lidé nemohli dostat na místo činu.

Vrtulník přistál na travnaté pastvině. Jake spolu s forenzním týmem vystoupili a zamířili ke skupince policistů v uniformách stojících u služebních aut.

Na obou stranách plotu z ostnatého drátu, který se táhl podél cesty na konci pastviny, stáli policisté a soudní lékař a jeho tým. Jake zahlédl i spletené klubko drátu visící na plotovém sloupku.

Podsaditý muž, podobné konstituce jakou měl Jake, mu vykročil vstříc, aby ho pozdravil.

„Graham Messenger, velitel zdejší policie v Dightonu,“ řekl a potřásl Jakeovi rukou. „V těchto končinách jsme si užili jen pár takhle ohavných případů. Pojdte se podívat na tenhle.“

Jake ho následoval k plotovému sloupu, kde, jak se dalo očekávat, visel podivný balík, který držel pohromadě lepicí páskou a ostnatým drátem. Jake zahlédl tvář a ruce, které napovídaly, že v balíku se ukrývá člověk.

Messenger řekl: „Předpokládám, že o Alice Gibsonové, předešlé oběti nalezené poblíž Hylandu, už víte. A tady se opakuje úplně stejná situace. Oběť se tentokrát jmenuje Hope Nelsonová.“

Crivaro se zeptal: „Byla pohřešovaná před tím, než se našlo tělo?“

„Ano, bohužel byla,“ odpověděl Messenger a ukázal na zjevně otřeseného muže středního věku, který stál poblíž jednoho ze služebních vozů. „Támhle stojí starosta Mason Nelson, manžel Hope Nelsonové. Včera večer pracovala v obchodě se zbožím pro farmáře, který vlastní, ale nevrátila se v očekávanou dobu domů. Volal mi uprostřed noci a zněl dost vyděšeně.“

Policejní šéf provinile pokrčil rameny.

„No, běžně tu někdo na chvíli zmizí a pak se zase objeví. Řekl jsem mu, že se na to podívám dnes, pokud se do té doby nenajde. Neměl jsem tušení...“

Messengerův hlas zeslábl. Povzdechl si, zakroutil hlavou a dodal: „Nelsonovým patří v Dightonu spousta majetku. Vždy to byli dobří, slušní lidé. Tohle si nebohá Hope nezasloužila. Ačkoli, neumím si představit, kdo by si tohle zasloužil.“

Přistoupil k nim další muž. Byl starší, měl protáhlou tvář, bílé vlasy a hustý nemoderní knírek. Velitel Messenger ho představil jako Hamishe Crosse, vrchního soudního lékaře v této oblasti. Cross se stéblem trávy v puse vypadal uvolněně a zdálo se, že ho zajímá, co se děje.

Zeptal se Jakea: „Už jste někdy něco takového viděl?“

Jake nereagoval. Samozřejmě by odpověděl, že neviděl.

Jake se vedle balíku sehnul, aby ho blíže prozkoumal.

Obrátil se na Crosse: „Předpokládám, že jste pracoval i na té předchozí vraždě?“

Cross přikývl a sklonil se k Jakeovi a zatočil stéblem trávy v puse.

„Ano, pracoval,“ řekl Cross. „A tahle je téměř totožná. Jisté je, že nezemřela tady. Byla unesená, svázaná nejprve lepicí páskou, pak ostnatým drátem a pak pomalu vykrvácela. Anebo se ještě předtím udusila. Způsob, jakým je svázaná, jí sotva umožňoval volně dýchat. Nejsou zde stopy po krvi, takže to, co jsem popsal, se odehrálo někde jinde.“

Jake koukal na její tvář a ruce. Byly bílé, skoro jako by byly z papíru. Leskly se ve svitu dopoledního slunce jako kusy porcelánu. Zdálo se mu, že spíš než jako člověk, vypadá jako nějaká zvrácená bizarní socha.

Kolem těla se shromažďovalo několik much. Neustále si sedaly, pohybovaly se kolem a pak zase odlítaly. Vypadalo, že jsou z tohoto záhadného objektu dost zmatené.

Jake se postavil na nohy a zeptal se Messengera: „Kdo našel tělo?“

Odpovědí mu byl mužský hlas, který křičel: „Co se tu sakra děje? Jak dlouho tu ještě budete?“

Jake se otočil a uviděl, jak se k nim blíží dlouhovlasý muž s neupravenými vousy. Oči se mu blýskaly vztekem a pronikavý hlas se mu třásl.

„Kdy už k čertu odvezete tuhle – tuhle věc pryč? Přiděláváte mi samé problémy. Musel jsem kvůli tomu nechat dobytek na spasené pastvině. Dneska mě čeká ještě spousta práce. Jak dlouho to ještě potrvá?“ zaječel.

Jake se obrátil na Hamishe Crosse a potichu řekl: „Teď už můžete tělo odvézt.“

Cross přikývl a rozdal svému týmu rozkazy. Pak odvedl rozčileného muže pryč a ve snaze ho uklidnit k němu tiše promlouval.

Messenger objasnil Jakeovi situaci: „To je Guy Dafoe, vlastník tohoto pozemku. Místní hipík, který zde má organickou farmu. Neprovozuje ji příliš dlouho. Ukázalo se, že zdejší oblast je vhodná k chovu travou krmeného organického hovězího. Organické farmy v současnosti hýbou zdejší ekonomikou.“

Velitelův telefon zazvonil. Přijal hovor a po chvíli ticha řekl Jakeovi: „To je Dave Tallhamer, šerif z Hylandu. Asi jste slyšel, že máme ve vazbě podezřelého z první vraždy – Philipa Cardina. Bývalý manžel první oběti a darebák, co neměl alibi. Tallhamer ho považoval jednoznačně za vinného. Ale řekl bych, že další vražda mění situaci, že? Dave se ptá, jestli má toho chlápka pustit.“

Jake se na okamžik zamyslel a odpověděl: „Ne, dokud s ním nepromluví.“

Velitel Messenger zvědavě přimhouřil oči a řekl: „No, když je někdo zavřený v cele v době vraždy, tak mu to dává celkem neprůstřelné alibi, ne?“

Jake potlačil netrpělivý povzdech.

Suše zopakoval: „Chci si s ním promluvit.“

Messenger přikývl a vzal si telefon zpátky k uchu.

Jake teď neměl náladu cokoli vysvětlovat. Pravdou bylo, že o podezřelém ve vazbě nic nevěděl, včetně toho, proč je podezřelý. Jake si byl jen dobře vědom, že Philip Cardin mohl mít komplice, který spáchal tuto další vraždu, nebo...

Bůhví, co se vlastně děje.

V této fázi vyšetřování bylo vždy tisíce otázek a žádné odpovědi. Jake doufal, že nebude trvat dlouho, než se to změní.

Zatímco Messenger stále mluvil do telefonu, Jake se vydal k manželovi oběti, který se opíral o policejní vůz a zíral do prázdna.

Jake promluvil: „Upřímnou soustrast, pane Nelsone. Jsem zvláštní agent Jake Crivaro a pomůžu dostat vraha vaší ženy před soud.“

Nelson zlehka přikývl a působil jako by příliš nevnímal, co mu říká.

Jake se pevným hlasem zeptal: „Pane Nelsone, netušíte, kdo by to mohl udělat? Nebo proč by to někdo dělal?“

Nelson se na něj podíval se zmateným výrazem.

„Cože?“ řekl. Pak opakoval: „Ne, ne, ne.“

Jake věděl, že nemá cenu ptát se ho na další otázky. Alespoň ne teď. Očividně byl v šoku. Což nebylo žádné překvapení. Jeho žena byla mrtvá a navíc zemřela obzvláště bizarní smrtí.

Jake zamířil zpátky na místo činu, kde už měl jeho forenzní tým napilno.

Rozhlédl se kolem a povšiml si, že se nachází na skutečně odlehlém místě. Alespoň se tu netlačí dav zvědavců.

A zatím ani stopy po novinářích.

Vzápětí zaslechl zvuk dalšího vrtulníku. Rozhlédl se a viděl, jak na louce přistává helikoptéra od televize.

Jake si zhluboka povzdechl a pomyslel si...

Tohle nebude snadný případ.

Kapitola šestá

Riley pocítila ostrý záchvěv zvědavosti, když před zhruba 200 nováčků předstoupil přednášející. Úzké klopky, tenká černá kravata, krátce střižené vlasy vytvářely dojem, že patří do jiné doby. Riley připomínal muže z fotografií astronautů z 60. let. Prolistoval si pár kartiček s poznámkami a rozhlédl se po posluchárně. Riley očekávala jeho slova na uvítanou a pochvalu.

Vedoucí Akademie FBI Lane Swanson začal dle očekávání: „Vím, že jste všichni tvrdě dřeli, abyste byli na tento den připraveni.“

S lehkým pousmáním dodal: „Řeknu Vám to bez okolků – nejste připraveni. Nikdo z vás.“

Posluchárnou byly slyšet povzdechy a Swanson se odmlčel, aby jeho slova měla kýžený efekt.

Následně pokračoval: „A o tomhle je tento 20 týdnů trvající program – aby vás co nejlépe připravil na práci pro Federální úřad pro vyšetřování. Součástí přípravy je naučit se, na co je možné se připravit, jak se vypořádat s neočekávaným a naučit se přemýšlet za pochodu. Mějte vždy na paměti – ne nadarmo se Akademii FBI přezdívá „West Point pro policii“. Máme vysoké standardy. Zdaleka ne všichni program úspěšně dokončí. Avšak ti z vás, kteří ho dokončí, budete mít průpravu, o které se vám ani nesnilo. Lépe tak zvládnete čelit dalším úkolům, které vás v budoucnu čekají.“

Riley visela na každém Swansonově slově, když hovořil o standardech akademie na zajištění bezpečnosti, pocitu soudržnosti, jednotě, zodpovědnosti a disciplíně. Dále pokračoval o osnově studia – kurzy zaměřené na vše možné od práva a etiky po výsledky a shromažďování důkazů.

Riley cítila s každým slovem narůstající úzkost, protože si uvědomovala novou skutečnost.

Už nejsem jen stážistka letního programu.

Letní program působil v porovnání s touto výzvou jako tábor pro teenagery.

Neocitla se zde za hranicemi svých schopností?

Nebyla to celé chyba?

Když se rozhlédla kolem sebe, připadala si mezi ostatními přítomnými rekruty jako dítě. Málokdo byl ve stejném věku. Z jejich tváří vyčetla, že skoro každý už má zkušenosti a někteří z nich mají dokonce o poznání více zkušeností. Většinu rekrutů bylo více než 23 let a někteří už byli na horní hranici 37 let, kdy mohli vstoupit do programu.

Pravdou bylo, že rekruti pocházeli z různých prostředí a pracovních odvětví. Mnoho z nich bylo policejními důstojníky a mnoho z nich sloužilo v armádě. Jiní pracovali jako učitelé, právníci, vědci nebo se věnovali obchodu a ostatní se věnovali spoustě dalších povolání. Všichni ale měli jedno společné – silné odhodlání strávit zbytek života prosazováním práva.

Jen pár z nich sem přešlo rovnou z programu pro stážisty. John Welch, který seděl o několik řad před ní, byl jedním z nich. Riley i jemu byla prominuta podmínka, že rekruti musí mít alespoň tři roky zkušeností v oblasti prosazování práva, aby mohli nastoupit na Akademii FBI.

„Těším se, až pogratiuju těm z vás, kteří úspěšně dokončí zde v Quanticu program. V ten den budete skládat přísahu přímo u vedoucího FBI Billa Cormacka. Přeji všem hodně štěstí,“ dokončil Swanson svou řeč.

Nakonec se drsně zasmál: „A teď – honem do práce!“

Swansonovo místo zaujmul instruktor a začal vyvolávat rekruty podle jména – říkal jim „NAV“, zkratka pro „nové agenty ve výcviku“. Když noví agenti odpověděli na své jméno, instruktor je rozdělil do menších skupin, v rámci kterých budou navštěvovat své kurzy.

Riley čekala se zatajeným dechem, až uslyší své jméno a při tom si vybavila, jak nudný byl včerejšek, když sem dorazila. Poté, co se nahlásila, že přijela, stála jen ve frontách, vyplňovala formuláře, koupila si uniformu a dostala přidělenou ložnici.

Dnešek už byl mnohem zajímavější.

Když zaznělo jméno Johna Welche, zamrzelo ji, že nebyl následně přidělený do stejné skupiny jako ona. Určitě by jí pomohlo, kdyby měla poblíž kamaráda, o kterého se může opřít a se kterým by mohla prožívat všechny nesnáze, které je v příštích týdnech čekají.

I když, možná je to tak lepší, pomyslela si.

Ve vztahu k Johnovi měla poněkud smíšené pocity, takže jeho přítomnost by ji mohla spíše rozptylovat.

Riley si nakonec oddechla, když se dostala do stejné skupiny jako Francine Dowová, která jí byla včera přidělená jako spolubydlící. Francine měla raději oslovení Frankie a byla starší než Riley, bylo jí kolem 30 let. Temperamentní zrzka se zdravou barvou ve tváři, která už něco v životě zažila.

Riley a Frankie se ještě nestihly nijak více poznat. Včera spolu strávily jen chvíli při vybalování věcí ve společné ložnici. Dnes na snídani šla každá zvlášť.

Rileyina skupina se nakonec sešla ve vstupní hale u agenta Martyho Glicka, který jim byl přidělen jako instruktor. Glickovi mohlo být mezi 30 a 40 lety. Byl vysoký a svalnatý, podobně jako hráč fotbalu, a ve tváři se mu zračil vážný a strohý výraz.

Promluvil ke skupině: „Máte před sebou velký den. Ale ještě před tím, než začneme, chtěl bych vám něco ukázat.“

Glick je odvedl do hlavního vstupního vestibulu, obrovské místnosti s mramorovou podlahou se znakem FBI veprostřed a obrovským bronzovým odznakem s černou stuhou na zdi. Riley tudy procházela, když včera dorazila a věděla, že se nachází v síni slávy. Na tomto slavnostním místě si připomínali zemřelé agenty FBI.

Glick je zavedl ke zdi, kde se nacházely portréty a jména. Uprostřed mezi nimi byla zarámovaná pamětní deska, na které stálo:

Absolventi Akademie FBI, kteří zemřeli při výkonu služby přímým následkem
činů zločinců.

Jak si skupina prohlížela toto pamětní místo, ozval se občas lehký povzdech. Glick chvíli neřekl ani slovo a nechal na ně působit pocity, které toto místo vyvolávalo.

Téměř šeptem nakonec řekl: „Nezklamte je.“

Když odváděl skupinu dál, aby mohli začít s činnostmi, které je ten den čekají, Riley se ještě ohlédl přes rameno na portréty na zdi.

Bude tu jednou viset i můj portrét? napadlo ji.

To samozřejmě nemohla vědět. S jistotou ale věděla, že následující dny budou plné výzev, kterým ještě nikdy v životě nečelila. Ucítla ohromující pocit odpovědnosti vůči těmto zemřelým agentům.

Nesmím je zklamat, pomyslela si.

Kapitola sedmá

Jake řídil narychlo půjčené auto po šterkových cestách, které spojovaly Dighton s Hylandem. Auto mu půjčil velitel Messenger, aby se Jake mohl vydat na cestu ještě předtím, než přistane vrtulník od televize.

Nevěděl, co ho v Hylandu čeká, ale byl rád, že unikl. Nesnášel být v obležení reportérů, kteří ho zahrnovali otázkami, na které nedokázal odpovědět. Neexistovalo moc věcí, které by si média vychutnávala víc, než šokující vraždy na odlehlých místech na venkově. Skutečnost, že obětí byla starostova žena, činila příběh ještě přitažlivějším.

Při jízdě měl stažené okýnko, aby si mohl vychutnat čerstvý venkovský vzduch. Messenger mu vyznačil cestu na mapě a Jake si užíval pomalou cestu krajinou. Zadržený, kterého jede vyslechnout, čeká v cele a nikam mu neuteče.

Je dost dobře možné, že podezřelý, který sedí ve vězení v Hylandu, nemá ani s jednou vraždou nic společného. V době druhé vraždy byl držen ve vězení.

Ne, že by to prokazovalo jeho nevinu, pomyslel si Jake.

Pořád musel počítat s možností, že pracuje ve skupině dvou či více vrahů. Někdo se také mohl snažit kopírovat vraždu Alice Gibsonové.

Žádná verze by Jakea nepřekvapila. Během své dlouhé kariéry pracoval i na podivnějších případech.

Hned, jak zajel do Hylandu, povšiml si, jak ospale malé město působí – bylo menší než Dighton, který měl něco přes tisíc obyvatel. Projel okolo cedula, podle které zde žilo jen pár stovek obyvatel.

To stačí sotva, aby se tomu vůbec dalo říkat obec, pomyslel si Jake.

Policejní stanici našel v krátké řadě obchodů mezi ostatními průčelími. Zaparkoval na kraji silnice a spatřil, jak se tlustý muž v uniformě opírá o vchod a očividně nemá nic lepšího na práci.

Jake vystoupil z auta. Cestou ke stanici si všiml, že velký policista nemůže spustit oči z člověka přes ulici. Ten člověk měl na sobě bílý lékařský plášť a stál tam se založenýma rukama. Jake měl zvláštní pocit, že tito dva už tady stojí a v tichosti na sebe zírají poměrně dlouhou dobu.

Co se to tu děje? podivil se.

Došel k uniformovanému muži ve vchodě a ukázal mu svůj odznak. Muž se představil jako šerif David Tallhamer. V puse převaloval žvýkáci tabák.

Znuděným tónem pozval Jakea dovnitř: „Pojďte, představím vám našeho hosta – jmenuje se Phil Cardin.“

Jake následoval Tallhamera dovnitř a ještě se ohlédl. Zjistil, že muž v bílém plášti se nepohnul z místa.

Vevnitř v budově policejní stanice představil Tallhamer Jakea svému zástupci, který seděl s nohama na stole a četl si noviny. Zástupce na Jakea kývnul hlavou a pokračoval ve čtení novin.

Ze všech koutů malé kanceláře byla cítit znuděnost. Kdyby to Jake nevěděl, nikdy by si netipnul, že tito dva otrávení policisté řeší obzvlášť nechutnou vraždu.

Tallhamer odvedl Jakea do dveří v zadní části kanceláře. Dveřmi prošel do věznice. Věznice čítala jen dvě cely umístěné naproti sobě. Mezi nimi vedla úzká chodba. Obě cely byly zrovna obsazené.

V první cele spal na lehátku muž v poněkud obnošeném obleku a nahlas chrápal. Naproti seděl hned na první pohled naštvaný muž v džínách a tričku.

Tallhamer si vyndal klíče a odemkl celu, ve které byl sedící muž a řekl: „Máš návštěvu, Phile. Říká, že je opravdovej agent FBI.“

Jake vstoupil do cely, zatímco Tallhamer zůstal stát venku a držel dveře od cely.

Phil Cardin zamžoural očima na Jakea a pronesl: „FBI jo? Možná byste mohl naučit tady zástupce Dawga dělat svou práci pořádně. Nikoho jsem nezabil, natož svou bývalou manželku. Kdybych ji zabil, okamžitě bych se tím pochlubil. Takže mě odsud koukejte pustit.“

Jake se podívil: Řekl mu někdo o té druhé vraždě?

Jake nabyl dojmu, že Cardin o ní neměl tušení. Došel k závěru, že alespoň prozatím bude lepší, aby to pro něj dál zůstalo tajemstvím.

Jake k němu promluvil: „Mám na vás pár otázek, pane Cardine. Chcete zavolat svého právníka?“

Cardin se uchechtl a ukázal na spícího muže v protější cele.

„Toho už tady mám – svým způsobem,“ odpověděl Cardin.

Vzápětí zařval na muže: „Hej, Ozzie. Nechceš už vystřízlivět? Potřebuju právní zastoupení. Dohlídni na to, aby neporušili moje práva. I když počkej, mám pocit, že tohle už jsi prošvihnul, ty ožralej neschopnej šmejde.“

Muž ve zmačkaném obleku se posadil a promnul si oči.

„Proč tu sakra tak křičíš?“ zabručel. „Nevšimnul sis, že se snažím spát? Krucinál, moje hlava. To je bolest.“

Jake zůstal zírat s pusou dokořán. Tlustý šerif se srdečně zasmál, když viděl, jak je Jake šokovaný.

Tallhamer řekl: „Agente Crivaro, dovolte mi představit vám Oswalda Hinese, jediného právníka ve městě. Čas od času ho přidělíme jako obhájce. Příhodně jsme ho před nějakou dobou zatkli za opilost a výtržnictví, takže ho máme akorát po ruce. Ne že by to bylo něco neobvyklého.“

Oswald Hines si odkašlal a zabručel: „Jo, přesně tak. Tady mám něco jako svůj druhý domov – nebo by se to dalo nazvat spíš druhou kanceláří. V těchto situacích je šikovně umístěná. V tomhle stavu by se mi nikam chodit nechtělo.“

Hines se pomalu a dlouze nadechl. Díval se na všechny kalným pohledem.

Pak pronesl k Jakeovi: „Poslouchejte, agente nevím-jak-se-jmenujete. Jako obhájce tohoto muže trvám na tom, abyste ho nechal na pokoji. Už týden mu pořád někdo klade otázky. Ve skutečnosti je tu držen bezdůvodně.“

Právník se zívnutím dodal: „Vlastně jsem doufal, že už tu touhle dobou nebude. Tak ať je pryč, než se zase probudím.“

Právník se opět pokládal na postel, když šerif řekl: „Nespi, Ozzie. Máš tu práci. Přinesu ti kafe. Mám tě pustit z cely, abys byl blíž u svého klienta?“

„Nee, odsud to stačí,“ odvětil Ozzie. „Ale pospěš si s tím kafem. Víš, jak ho mám rád.“

Šerif Tallhamer se zasmál: „Jaké chceš tentokrát?“

„V nějakém hrnku,“ odsekl Ozzie. „Jdi už.“

Tallhamer odešel zpět do kanceláře. Jake chvíli pozoroval vězně.

Nakonec Jake začal: „Pane Cardine, pokud vím, tak nemáte alibi na dobu, kdy byla zavražděna vaše bývalá manželka.“

Cardin pokrčil rameny a odpověděl: „Nevím, kde jste to vzali. Byl jsem doma. K večeři jsem si ohřál zmražené jídlo, celý večer koukal na televizi a zbytek noci jsem prospal. Nebyl jsem nikde poblíž místa, kde se to stalo – ať už se to stalo kdekoli.“

„Může vám to někdo dosvědčit?“ zeptal se Jake.

Cardinovi se na tváři objevil úšklebek: „Ne, ale nikdo mi ani nemůže dosvědčit opak, že ne?“

Jak tak Jake koukal na Cardinův posměšný výraz, přemítal: Je vinný a posmívá se mi?

Nebo jen nechápe závažnost své situace?

Jake se zeptal: „Jaké jste měli s bývalou manželkou v době vraždy vztahy?“

Právník ostře vykřikl: „Neodpovídej na otázku, Phile.“

Cardin se podíval do druhé cely a řekl: „Drž hubu, Ozzie. Neřeknu mu nic, co už jsem neřekl asi stokrát předtím šerifovi. Nic se tím nezmění.“

Pak se podíval na Jakea a jízlivě poznamenal: „Mezi mnou a Alicí to bylo naprosto skvělé. Náš rozvod proběhl v přátelské atmosféře. Nikdy bych jí nezkřivil jediný vlasek na té její hezké hlavičce.“

Zrovna se vrátil šerif a podal právníkovi hrnek kávy.

„Ale hovno přátelský,“ řekl šerif Cardinovi. „V ten den, kdy byla zavražděná, jsi vtrhl do salónu krásy, kde pracovala, a přímo před jejími klientkami jsi na ni řval, že ti zničila život, k smrti ji nenávidíš a chceš, aby byla mrtvá. Proto jsi tady.“

Jake si strčil ruce do kapes a řekl: „Mohl byste mi laskavě říct, co to mělo znamenat?“

Cardinovi se vztekem zkřivily rty.

„Byla to všechno pravda – myslím to, že mi zničila život. Od té doby, co mě vyhodila a vzala si toho zatracenýho doktora, jde všechno od desíti k pěti. Ten den jsem zrovna dostal padáka. Dělal jsem kuchaře v bistru u Micka.“

„A to byla její vina?“ zajímal se Jake.

Cardin se zadíval Jakeovi zpřímá do očí a procedil skrz zatnuté zuby: „Všechno je její vina.“

Z nenávisti, kterou slyšel v Cardinově hlase, přeběhl Jakeovi mráz po zádech.

Obviňování ostatních mu jde, napadlo ho.

Jake už měl co do činění s mnohými lidmi, kteří nedokázali přijmout odpovědnost, za to, co se v jejich životech pokazilo. A nebyli to vrazi. Byl si moc dobře vědom, že Cardinův nezkrotný vztek, může stěží považovat za důkaz jeho viny. Ale naprosto chápal, proč byl Cardin ihned zatčen.

Jake měl ale stále na paměti, že držet Cardina ve vazbě teď, když se odehrála další vražda, byla už věc jiná. Podle toho, co velitel Messenger řekl Jakeovi v Dightonu, neexistoval žádný jednoznačný důkaz, který by Cardina spojoval se spáchaným zločinem. Jediným důkazem bylo vyhrožování v minulosti a navíc nedávný výlev v salónu krásy, kde pracovala Alice. Vše se týkalo jen vedlejších okolností.

Pokud ho neusvědčí něco, co prozradí teď.

Jake řekl Cardinovi: „Chápu to tedy tak, že jakožto bývalý manžel zrovna netruchlíte.“

Cardin odsekl: „Možná bych truchlil, kdyby mě Alice tak nezničila. Celé manželství mi vštěpovala, co jsem za ubožáka – jako by si pomohla tím hnusákem, se kterým se dala dohromady. Dokud jsme se nerozvedli, tak jsem ale nebyl ubožák. Až, když jsem zůstal sám, tak se všechno začalo hroutit. Je to nefér...“

Jake poslouchal, jak si Cardin dál stěžoval na svou bývalou. Zjevně byl zahořklý – a měl zlomené srdce. Jake měl podezření, že Cardin nikdy nepřestal Alice milovat, nebo po ní alespoň toužit. Nějaká jeho část se nevzdávala liché naději, že skončí opět spolu.

Nicméně láska, kterou k ní cítil, byla zjevně chorobná, zvrácená a vzbuzovala v něm posedlost – rozhodně to nebyla v jakémkoli smyslu zdravá podoba lásky. Jake věděl o spoustě vrahů, které poháněl přesně tenhle pocit, který oni označovali za lásku.

Cardin na okamžik přestal vykřikovat a zeptal se: „Chci se zeptat – je pravda, že byla obmotaná ostnatým drátem?“

S úsměvem zakroutil hlavou a dodal: „Pane jo, to je tak... kreativní.“

Jake se nad těmi slovy lehce otřásl.

Co tím přesně Cardin myslel?

Obdivoval snad něčí dílo?

Nebo si snad potutelně vychutnával vlastní důvtipnost?

Jake dospěl k závěru, že přišel čas zkusit z něj dostat informace ohledně druhé vraždy. Pokud měl Cardin komplice, který zavraždil Hope Nelsonovou, třeba by se Jakeovi podařilo ho přimět k přiznání. Věděl ale, že na něj musí jít opatrně.

Zeptal se: „Pane Cardine, znáte ženu z Dightonu, která se jmenuje Hope Nelsonová?“

Cardin se podrbl na hlavě a odpověděl: „Nelsonová... to jméno znám. To je starostova žena, ne? Nebo něco takovýho?“

Šerif Tallhamer, který se opíral o mříž z venku cely, zavrčel: „To je mrtvá žena.“

Jake potlačil záupnění nad promarněnou šancí. Neměl v plánu prozradit Cardinovi celou pravdu takhle napřímo. Chtěl si dávat na čas a zkusit zjistit, jestli ví, co se stalo s Hope Nelsonovou.

Právník ve vedlejší cele vyskočil na nohy.

„Mrtvá?“ vyjekl. „O čem to sakra mluvíte?“

Tallhamer vyplivnul trochu tabáku na betonovou podlahu a řekl: „Včera v noci byla zavražděná – úplně stejným způsobem jako byla zavražděná Alice. Pověšená na plotový sloupek, omotaná ostnatým drátem.“

Ozzie, jako by okamžitě vystřízlivěl, vyštěkl: „Proč tu teda zatraceně ještě držíte mého klienta? To si snad myslíte, že zabil další ženu včera v noci, zatímco tu byl zamčený?“

Jake ztratil naději. Jeho taktika byla zkažená a věděl, že další otázky k ničemu nepovedou.

I přesto se znovu obrátil na Cardina: „Znal jste Hope Nelsonovou?“

„Jsem snad právě odpověděl, ne?“ řekl Cardin poněkud překvapeně.

Jake ale nedokázal rozlišit, jestli je Cardinovo překvapení opravdové nebo ho jen předstírá.

Ozzie popadl mříže vlastní cely a zařval: „Koukejte zatraceně mého klienta hned propustit, nebo vás pošenu před soud!“

Jake potlačil povzdech.

Ozzie měl samozřejmě pravdu, i když...

A najednou se probere v ten nejlepší čas.

Jake se otočil na Tallhamera a pronesl: „Pusťte Cardina ven. Ale dohlídněte na něj.“

Tallhamer zavolala svého zástupce, aby přinesl osobní věci, které patřily Cardinovi. Šerif odemkl Cardinovu celu, aby ho pustil a rovnou se obrátil na Ozzieho a zeptal se: „Chceš už taky jít?“

Ozzie zívnul a položil se zpátky na lehátko.

„Ne, dneska jsem tu odvedl dost dobrou práci. Ještě se prospím – dokud tuhle celu nebudete potřebovat pro někoho dalšího.“

Tallhamer se zaculil a řekl: „Jako doma.“

Když Jake opouštěl spolu s Tallhamerem a Cardinem stanici, všiml si, že přesně na tom samém místě přes ulici stále stojí muž v bílém plášti.

Muž se dal náhle do pohybu a přešel silnici rovnou za nimi.

Tallhamer potichu zabručel: „Teď budou problémy.“

Kapitola osmá

Jake pečlivým pohledem prozkoumával muže, který za nimi spěchal, jen co vyšli před stanicí. Z mužova výrazu i držení těla vyčetl, že s ním cloumá vztek. Vycítil také, že ten vztek nemá na něj. A taky si všiml, že Tallhamer se nechystá k žádné reakci.

Cardin se v tu chvíli otočil a zdrhal po chodníku pryč.

Rozzuřený muž se přiřítíl k Tallhamerovi. Rukou máchal směrem, kudy utíkal Cardin a zařval: „Požaduju, abyste toho hajzla zavřeli zpátky do vězení!“

Šerif Tallhamer, kterého nechával rozzuřený muž zdánlivě v klidu, představil Jakea jedinému doktorovi ve městě Earlovi Gibsonovi, manželovi Alice Gibsonové.

Jake mu chtěl potřást rukou a vyjádřit upřímnou soustrast, ale doktor nepřestal máchat rukama a křičet na Tallhamera. Všiml si, že doktor Gibson je pozoruhodně ošklivý muž a tváře má zjizvené jako po prodělaných neštovicích. Zjizvený obličej nevylepšila ani rudá barva, jak mu vztek nahnal krev do tváří. Vzpomněl si, že Cardin ho popsal jako „hnusáka, se kterým se dala dohromady.“

V porovnání s ním byl Cardin vskutku o poznání pohlednější.

Jake dospěl k závěru, že Earl Gibson musí mít navzdory svému vzhledu jiné přednosti, které zemřelou ženu přitahovaly. Gibson byl konec konců lékař a bývalý manžel Alice byl pouze zkrachovalý kuchař v bistro.

V malém městě, kde není příliš na výběr, to nejspíš byla poměrně snadná volba.

Gibsonův vztek ještě narostl, když zjistil, kdo je Jake.

„FBI! Co tu vůbec dělá FBI? Už jste chytili vraha mé ženy. Zavřeli jste ho do vězení. Na světě neexistuje soud, který by ho neuznal vinným. A teď ho jen tak necháte jít!“

Šerif Tallhamer přešlápl z jedné nohy na druhou a trpělivým skoro až povýšeným hlasem promluvil: „Tak ale Earle, o tomhle už jsme přece před chvílí mluvili, ne?“

Dr. Gibson odpověděl: „Ano, to jsme mluvili. A přesně proto jsem tu zůstal a čekal. Musel jsem to vidět na vlastní oči. Chtěl jsem tomu zabránit.“

„Musíme ho pustit a ty to víš,“ řekl Tallhamer. „Včera v noci byla v Dightonu zavražděná další žena, úplně stejným způsobem jako Alice. Můžu se zaručit, že včera v noci Phil Cardin nebyl nikde poblíž Dightonu. Tu druhou ženu nemohl zabít, takže ani nemáme důvod si myslet, že zabil Alice.“

„Nemáme důvod!“ Gibson vzteky drmolil. „Toho dne jí vyhrožoval smrtí. Neurážíte mě tím nesmyslem o oběti v Dightonu a že ji Phil Cardin nemohl zabít. Oba víme, kdo by mohl být podezřelý ze spáchání té druhé vraždy.“

Poslední věta upoutala Jakeovu pozornost.

„Možný podezřelý?“ zeptal se.

Gibson se ušklíbnul na šerifa Tallhamera: „Vy jste mu to neřekl, co?“

„Co mi neřekl?“ zeptal se Jake.

„Phil Cardin má bratra Harveyho,“ odpověděl Gibson. „Stojí vždycky na Philově straně. Taky vyhrožoval Alice. Zavolał jí na telefon a řekl, že on a Phil se dočkají pomsty. Volal jí ten samý den, kdy byla zabitá. A včera v noci rozhodně nebyl zamčený v žádné cele, takže mohl být kdekoli. To on zabil tu ženu v Dightonu. Vsadil bych na to krk.“

Jake byl překvapený.

Zeptal se Gibsona: „Proč si myslíte, že by zabíjel někoho v jiném městě?“

Gibson odpověděl: „Ptáte se na motiv? Možná mezi ním a tou ženou bylo něco osobního. Hodně jezdil po okolí, možná se s ní zapletl a následoval příkladu bratra. Ale osobně si myslím, že to udělal, aby ochránil svého bratra – aby přesvědčil lidi, že jeho bratr nezabil Alice.“

Tallhamer si povzdechl: „Earle, o tomhle jsme přece taky mluvili, vid’? Oba známe Harveyho Cardina celý život. Okolí má procestované, protože je to instalatér a jezdí tam, kde má práci. Občas

má drsné řeči, ale není jako jeho bratr. Nikdy by neublížil mouše a už vůbec by nikoho nezabil tak odporným způsobem.

Jakeův mozek jel na plné obrátky a snažil se zpracovat všechny informace, které se dověděl.

Kdyby mu tak Tallhamer řekl o Harveyem Cardinovi hned na začátku.

Policisté z malých měst, myslel si pro sebe. Někteří si jsou tak jistí, že všechno o všech ve svém okrsku vědí, že pak přehlédnou to důležité.

Jake se obrátil na šerifa Tallhamera: „Chtěl bych si promluvit s Harveyem Cardinem.“

Šerif pokrčil rameny, zjevně považoval tento krok za ztrátu času.

Odvětil: „No, pokud chcete. Harvey bydlí jen o pár bloků dál. Vezmu vás za ním.“

Jake se vydal s šerifem na cestu a Gibson je následoval. Poslední, co Jake právě teď potřeboval, byl truchlící a rozzuřený vdovec, který se mu bude plést do rozhovoru s možným podezřelým.

S největší opatrností řekl: „Doktore Gibsone, tohle zvládneme s šerifem sami.“

Gibson už otevřel pus, aby odporoval, když Jake dodal: „Budu si chtít promluvit v brzké době i s vámi. Kde vás budu moci najít?“

Gibson na okamžik ztichl.

„Budu ve své kanceláři,“ řekl Gibson. „Šerif vám řekne, kde ji najdete.“

Gibson se otočil a vztekle odkráčel pryč.

Jake s Tallhamerem došli za krátko k malému bílému domku, kde žil Harvey Cardin. Byl to zchátralý domek s neposekaným trávníkem.

Tallhamer zaklepal na vstupní dveře. Nikdo neodpověděl, tak zaklepal znovu, ale ani napodruhé se nedočkali žádné odpovědi.

Tallhamer řekl: „Asi není doma, možná pracuje v nějakém vedlejším městě. Budeme ho muset zastihnout jindy.“

Jake nechtěl čekat na „jindy“. Zadíval se skrz jednu skleněnou tabulku ve dveřích. Zahlédl strohý, jednoduchý nábytek, ale žádné osobní věci ani dekorace. Dům uvnitř působil jako by byl určený k pronájmu. Byl zařízený základním nábytkem, ale nikdo v něm právě nebydlel.

Jake odhadoval, že Harvey Cardin je mimo město.

Vrátí se ale někdy zpět?

Tok myšlenek mu přerušil mužský hlas, který se ozval od sousedních dveří.

„Můžu vám s něčím pomoci, šerife?“

Jake se otočil a spatřil muže stojícího na předzahrádce.

Tallhamer vysvětlil: „Tady s kolegou z FBI hledáme Harveyho Cardina.“

Muž zavrtěl hlavou: „Tak to podle mě asi nepochodíte. Před týdnem jsem ho viděl, jak nakládá svoje auto – potom, co zatkli jeho bratra za vraždu Alice Gibsonové. Připadalo mi, že si sbalil snad všechny svoje věci – ne že by toho bylo nějak hodně. Zeptal jsem se ho, kam má namířeno a odpověděl: „Kamkoli pryč z Hylandu. Mám tohoto zatraceného města plný zuby.““

Jakea přepadly obavy.

Už jim zmizel jeden možný podezřelý.

„Pojďte,“ řekl Jake Tallhamerovi. „Promluvíme si s pár lidmi.“

* * *

Zbytek dne strávil Jake a Tallhamer vedením zbytečných rozhovorů s lidmi ve městě počínaje sousedy ze čtvrti, kde žil Harvey Cardin. Všichni Harveyho sousedé věděli jen to, že od té doby, co odjel, ho neviděli.

Většího úspěchu se nedočkali ani po rozhovorech s přáteli a známými Alice. Její kolegyně ze salónu krásy se shodly, že Phil Cardin ztropil ten den, kdy byla Alice zavražděná, šílenou scénu, která všechny vyděsila.

Jake a Tallhamer se také zastavili v bistru u Micka. Majitel bistra jim sdělil, že Phila Cardina, který byl u něj zaměstnán jako kuchař, propustil ze spousty důvodů – někdy nepřišel do práce vůbec, jindy pro změnu přišel opilý a pral se s ostatními zaměstnanci.

Nikdo neměl tušení, kde by mohl Philův bratr Harvey být.

Nakonec se Jake a šerif zastavili v ordinaci Earla Gibsona. Doktor stále zuřil kvůli propuštění Phila Cardina, a když se dověděl, že Harvey zmizel, zuřil ještě víc. Jake ho zvládl uklidnit dost na to, aby mu mohl položit pár otázek, ale nedostal z Gibsona žádné užitečné informace, které by objasnily, kdo jiný by mohl chtít zabít jeho ženu.

Jakeovi přišlo, že jejich vyšetřování zatím jen vrhalo na případ více a více nejasností. Intuice mu neříkala, že by byl někdo z Hylandu schopný spáchat takovou vraždu. Každý, s kým dnes mluvili, měl Alice zjevně rád, a nezdálo se, že by v Hylandu znal někdo Hope Nelsonovou jinak, než podle jména. Ani Alice Gibsonová. Obě ženy pocházely ze stejné oblasti, ale prožily život v různých městech a v různých společenských kruzích.

Vyšetřování za celý den nepřineslo žádné ovoce. Po návratu na stanici řekl Jake Tallhamerovu zástupci, aby dohlédl na Cardina, především, aby neopustil město.

„Poslední zastávka a pro dnešek končíme,“ řekl Tallhamerovi.

Šerif odvezl Jakea na místo činu první vraždy.

Na místo dorazili se soumrakem. Plotový sloupek, na kterém bylo pověšené tělo Alice Gibsonové, označil zástupce šerifa Tallhamera namalovaným X. Stejně jako místo, kde bylo nalezené tělo Hope Nelsonové, plot ohraničoval mírně zvlněnou pastvinu.

Jake si málem povzdechl nad představou, jak zde visí odporný balík.

Za jiných okolností by tu bylo moc hezky.

Došel k závěru, že ten, kdo vraždu spáchal, je značně zvrácený člověk, když tak příšernou věc nechá v tak hezkém prostředí.

Byl takovým člověkem Phil Cardin?

Nebo snad jeho bratr?

Jake si dřepł u plotu. Pomalu a dlouze se nadechl a zase vydechl. Doufal, že se ho zmocní konkrétní pocit související s tím, co se tu odehrálo. O Jakeovi se vědělo, že na místech činu se spoléhá na intuici a často to v něm vyvolávalo zvláštní pocity, skoro jako by se propojoval s myslí zločince. Jake neznal nikoho jiného, kdo měl stejné schopnosti – až na mladou Riley Sweeneyovou. Její instinkty však byly zatím stále nevypočitatelné a nekontrolovatelné.

Dnes ráno na druhém místě činu se Jake o takovéto spojení nebyl schopný ani pokusit – kvůli všemu pozdvižení okolo a helikoptěře televizního zpravodajství.

Zvládnou to nyní? váhal.

Jake zavřel oči a soustředil se, snažil se zachytit nějaký pocit.

Vůbec nic.

Když otevřel oči, spatřil, jak ho pozorují tři černobílé anguské krávy, které se ze zvědavosti přišly podívat. Napadlo ho, jestli viděly, co se tu tehdy v noci odehrálo. Pokud ano, ovlivnilo je nějak, že byly svědky tak hrozného činu?

„Kdybyste tak mohly mluvit,“ zamumlal si Jake pod vousy.

Vstal a cítil se naprosto demotivovaný.

Byl nejvyšší čas vrátit se zpět do Dightonu za svým forenzním týmem. Projde si poznámky, které si sepsal během dne a na noc se ubytuje v jediném motelu ve městě. Zítra začne hned brzy a s novým elánem. Jake měl ještě v Dightonu několik nedořešených záležitostí, musel si promluvit manželem Hope Nelsonové, starostou města. Když se dnes setkali na místě činu, byl Mason Nelson příliš v šoku, aby s ním mohl Jake více promluvit.

Co se týče pátrání po Harveyem Cardinovi, o kterém nikdo nevěděl, kde se nachází, Jake si uvědomoval, že to není práce pro místní policii ani forenzní tým, který ho doprovázel. Bude muset zavolat technikům z Quantica.

Obrátil se na šerifa Tallhamera: „Odvezte mě zpět k autu, už pojedu.“

Než se dostali do šerifova auta, Jake si všiml, jak se k nim blíží dodávka s logem televizní stanice. Dodávka zastavila opodál a vystoupil z ní kompletní televizní štáb se světly, kamerou a mikrofonom.

Jake zoufale zaúpěl.

Tentokrát už se kontaktu s médii nevhne.

Kapitola devátá

Když Riley po celém dni chození, přednášek a první večeri v kantýně zašla do počítačové učebny, cítila se zklamaně. Od Ryana neměla jediný e-mail. Těm ostatním ve schránce na okamžik nevěnovala pozornost.

Včera večer poslala Ryanovi e-mail, aby mu dala vědět, že dorazila v pořádku do Quantica a zabýdluje se. Vůbec jí neodpověděl. Přemítala, jestli mu má poslat další zprávu, jak se dnes měla. Nebo by mu měla spíš zavolat?

Riley se s hlubokým povzdechem snažila smířit se situací.

Pořád se ještě zlobí.

Lámala si hlavu, jestli přeci jen neudělala chybu, když hned prvním vlakem odjela do Quantica. Možná se měla nejdřív vrátit domů, aby si mohli promluvit, aby si ujasnili, jak se věci mezi nimi mají. Nedokázala si představit, jak to zvládnou teď, v době, kdy jsou tak daleko od sebe.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.